

MAVRIČNE SLEDI

ŠTEVILKA 2

LITERARNO GLASILO UČENCEV OŠ KIDRIČEVO

APRIL, 2019

MAVRIČNE SLEDI

Literarno glasilo učencev Osnovne šole Kidričevo

Številka: 2

Šolsko leto: 2018/2019

Uredniški odbor: Sonja Lenarčič, Mateja Očko, Aleksandra Vidovič

Člani uredniškega odbora: Eva Žunkovič, Nia Krajnc, Rozalija Lia Muršec

Literarna besedila so prispevale učiteljice mentorice

Lektoriranje besedil: Sonja Lenarčič

Oblikovanje: Mateja Očko

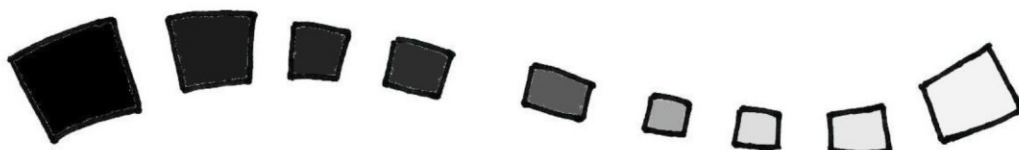
Likovna oprema: Aleksandra Vidovič

Mentorica: Aleksandra Vidovič

Naslovnica: Lara Podgoršek, 8. a

Naklada: 400 izvodov

Izdano: april 2019

BESEDA UREDNIŠTVA

Spoštovani bralec/bralka!

Letošnjo drugo številko Mavričnih sledi bomo prepletli z mislimi velikih mislecev, pesnikov, pisateljev in ljudskih rekel. Tudi ilustracije bodo del naše pisane mavrice besed.

Pisati pomeni – izraziti misli, želje, ideje, najgloblja čustva, domišljijo ... Naše učence usmerjamo v ustvarjalno pisanje na številnih literarnih natečajih v Sloveniji in izven nje in povsod dosegajo odlične uspehe. Ponosni smo nanje.

Škoda bi bilo, če tega »zaklada« ne bi delili tudi z ostalimi ljubitelji branja.

Brusimo misli, besede in besedne zveze, spoznavamo najrazličnejše pesniške oblike, prav tako prozne in dramske. In tako nastane naša bogata besedna – literarna umetnina, ki se v otroškem svetu zelo rada povezuje z risbo oziroma ilustracijo.

Mavrične sledi vodijo po šolskih stezicah, hodnikih, razredih, v svet knjig, v svet sanj in domišljije, v realnost, v svet ljubezni, drugačnosti, v naravo, k človeku in sreči, v svet sanj, veselja, žalosti, celo v veselje ...

In tam – na mavričnem obzorju je videti vse lepo in prav, česar si vsi želimo.

Prijetno branje!

MIA TURK, 5. c

MAVRICA

Bíserna léstva se vzpenja v oblák,
spušča se onkraj na zemeljski tlak,
mavrica pisana, božji prestól.
Angelji hodijo gor in pa dol,
zláte kropílnice v rókah držé,
zemljo prežejno hladé in pojé.
Gôri na stôlu pa Véčni sedí,
kapljici vsaki on srečo delí:
pade na pólje — rodí zelenjád,
kane na drévje — obilen dá sad,
kaplja na njívi — dá žito zlató,
kaplja na trti pa — vince sladkó.
Sreča se spuščá na sléherno stvár,
kadar zalíva nebeški vrtnár.

Simon Gregorčič

HVALA

Hvala ti, življenje!
da me vodiš skozi vse trpljenje,
da lahko danes tu stojim
in se čez nekaj časa ponovno rodim.
Hvala mami in očetu
za pomoč temu dekletu,
da sta ji upanje vlivala
in jo s srečo oblivala.
Hvala vsem prijateljem
da ste mi stali ob strani,
se z mano bali
in skupaj nitke prihodnosti tkali.
Hvala tudi vsem neznancem,
s katerimi se bomo še srečali,
si nekaj nalili in nazdravili
na prekrasno življenje.
Hvala vam!

Kaja Muršec, 9. a

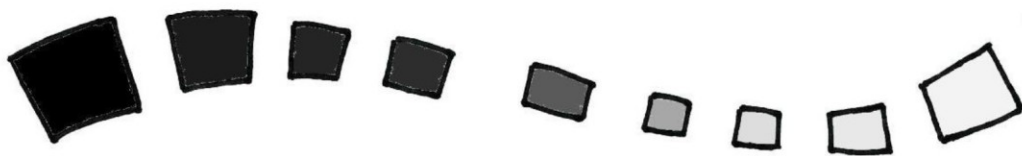
STELLA NEMEC, 8. a

NAGRAJENA PESEM

MOJA POT

Pot, ki me vodiš skozi življenje,
povej mi,
kakšna bo moja usoda?
Bo to brezmejno trpljenje,
radost, hrepenenje ...?
Povej mi,
kaj vse bom v življenju storila.
Bom kakšen pečat za seboj pustila?
Povej mi,
koliko ovinkov bo na moji poti,
koliko preizkušenj bom morala prestati,
kolikokrat se v boj podati.
Povej mi,
ali mi bo v življenju z vrtnicami postlano,
bodo zdravje, sreča in ljubezen z mano.
Bom zaničevana zaradi vere ali rase,
se bom znala postaviti zase
in za to, kar je prav,
da v življenju odločitev ne bom obžalovala?
Nenehno rešitev iskala?
Povej mi,
ali bodo moja pota kriva,
moja zgodba zanimiva.
Bo svet kaj drugačen?
Bolj srečen,
v ljubezen, prijateljstvo oblečen?
Ampak ne glede na to,
kaj se bo zgodilo,
kam življenje me bo vodilo,
upam, da bo moja pot
prava pot.

Eva Žunkovič, 9. b

NEDELJA

Kjer se dela vse nedelje, tam se sreča mimo pelje.

Ljudski pregovor

ZVEZEK V NEDELJO

Zvezku v nedeljo se hudo godi,
iz torbe lahko le platnico pomoli,
saj Tinček vanj piše grdo,
zato mama trga strani grobo.

A tokrat je vanj pisal lepo.
Nikoli si ni mislil, da bo tako.
Od takrat so nedelje drugačne bile.

Tija Tamše, 6. a

»Radirka, pridi, da potožim se ti,
danes me prav vsak listič boli!«
To vsako nedeljo zvezek govori,
saj se mu zdi, da najbolj trpi.

Zvezek razjarjen odločil se je,
da svoje platnice močno zapre,
da nobene črke ven ne spusti,
dokler se Neja ne spremeni.
Zvezek na koncu le popusti,
odpre platnice in se dobro namesti.
Zdaj Neja z njim lepše ravna
in on se ji popolnoma preda.

Neja Vogrinc, 6. a

Zvezek v nedeljo mirno spi.
Ko ga vzamem iz torbe,
jezno kriči.
Na mizi leži
in se v ogledalu ogleduje,
se iz drugih zvezkov norčuje.
V ponedeljek v torbi mirno kleči,
ker se z drugimi zvezki tišči.

Sašo Kozoderc, 6. a

Ko drugi dan odprem oči,
pred mano nedelja stoji.
Zvezki na mizici čakajo vsi.
Oblečem se in odhitim,
da slučajno zajtrka ne zamudim.

Medtem pa zvezki moji poletijo v nebo,
kjer skupaj s ptički pojejo.
Nato še na morje so odšli,
tam z jadnicami jadrali.

Prišel je pozen mrak,
odšli so v pižame,
nato sladko spat.

Mia Domajnko, 6. a

Zvezek v nedeljo ne počiva,
saj se skupaj na postelji učiva.
Pa se zvezku ljubi učiti?
Želi se temeljito umiti.
Včasih mu je težko,
v torbi mu je res hudo.

Patrik Cvetko Vindiš, 6. a

Zvezku v nedeljo ne pokajo kosti.
Zvezek v nedeljo dolgo spi.
Zvezki v nedeljo pojejo si.
Zvezek v nedeljo v listni kopeli leži,
tam zaspi ter si nabere moči,
da v ponedeljek spet trpi.

Neja Majcenovič, 6. a

TORBA V NEDELJO

Torba v nedeljo ne pozna hudih reči.
V nedeljo se ji le lepo godi.
Na ulici vsak jo pozdravi lepo.
Nikoli grdo.
Pa v kavarno na čaj je odšla,
nato v gostilno po zvezka dva.
Zvečer privošči si kopel miru,
zaspi in sanja prav lepo.

Neja Majcenovič, 6. a

Bil je čas, ko pouka konec je bilo.
Torba dodobra spočila se bo.
Ko sobota odzvoni,
nedelja prihiti.
Takrat moja torba na stolu sedi
in ko mene več ni, oživi.
V miru in tišini si privošči posteljno kopel.
Ko pride noč, gre torba nazaj na položaje,
tja daleč stran v učne kraje.

Mia Domajnko, 6. a

Torba v nedeljo se rada spočije,
rada zvezke je zelo,
zato debela je močno.
Torbe v nedeljo prav nič ne zanima,
saj počiva in se veseli,
ker naslednji dan v šolo odhiti.

Nina Lorber, 6. a

Od petka v kotu sedi.
Zaspi, kot da me ni.
V soboto kratek čas odprta je.
Prijatelja zvezka dolgo ni bilo.
Vrne se zvečer, ko že spi.

Klara Stjepić, 6. a

JAZ V NEDELJO

Ko zjutraj se zbudim,
močno se veselim,
v nedeljo se vse spremeni.
V sanje odletim in tam zaspim.
A včasih težko je zelo,
naslednji dan šola bo.
V nedeljo se dolgo spi,
in to za vedno drži.

Mia Domajnko, 6. a

V nedeljo zjutraj se zbudim
in svoje sanje v resničnost krojim.
Umijem si zobe,
pred jedjo pa roke.
Res ne vem, zakaj bi se v nedeljo učil.
Raje bi po ulici pamet solil.
Zakaj se mora nedelja končati?
Zakaj v ponedeljek začne mama name »renčati«?
Želim, da bi nedelja za vedno ostala,
se nikoli ne bi končala.

Patrik Cvetko Vindiš, 6. a

MAMA V NEDELJO

V mami v nedeljo čisto zavre.
Rada bi, da sveti se vse.
Kosilo ob desetih kuhati začne,
da vse pripravljeno je.
Nedelja je zame dan užitka,
za mojo mamo pa ni počitka.
Mama v nedeljo bi na izlete hodila,
naju z atijem popolnoma obremenila.
Vsako nedeljo mi s šolo »teži«,
tako da še vse hujše se mi zdi.
Mama se ob koncu nedelje sprosti,
veliko serij na kavču prespi.

Neja Vogrinc, 6. a

TAJA LORBER, 3. c

MLADOST

Mladost - norost, čez jarek skače, kjer je most.

Ljudski pregovor

SONG O MLADOSTI

Le kaj je to,
ko nagajivi smo?
Starost pogreša mladost,
kar je velika modrost.

Res je, da nagajiv si v mladosti,
a nisi pošast,
če zaspiš opolnoči.
Zjutraj, ko šola je,
vedno se ti ne da,
a ti hočeš videti prijatelja dva.

Pogovarjamo se in se smejimo,
dolgo spimo.

Res je,
da mladost dolgo traja,
a ko star si,
nič več ni ringaraja.

To bo vse za pesmico to.
Če si mlad,
naj ti bo lepo.

Jure Gerečnik, 7. b

SONG O MLADOSTI

Mladost je kakor biser,
lepa in posebna.
Kakor sonce in morje,
z veseljem prelita
in v srečo zavita.
Dogodivščine, prijatelji, smeh -
to opisuje mladost,
lepa in sladka radost.
Prijatelj moj,
primi me za roko,
greva drugam, dokler še bo šlo.
Grev na morje.
Na drugi del sveta,
saj sva mlada še oba.

Lilly Kovačec, 7. b

MLADOST

Velika človekova radost
je hitro minljiva mladost.
Pride hitro
in še hitreje gre.
Ko si v njej, hočeš stran,
ko odideš, jo pogrešaš vsak dan.
Veselje in smeh si želi,
obiščejo jo prav vsi.

Pri njej nikoli ni meja,
ampak se vse prehitro konča,
ko oditi moramo naprej
in izstopiti iz mej.

Veronika Vera Muršec, 7. b

"Znanje je moč."

Latinski pregovor

3. c V RIMAH VSE POVE, V RITMU PREDSTAVIMO SE

TU SMO:

TAJA, ki doma in v šoli rada raja.
TAJA, ki se ji mlečni zob maja.

ADAM košarko rad igra
ter se zmeraj in povsod smehlja.

HANA je športnica – se ve,
stojo na rokah naredi mimogrede.

DAVID se na različne delovne stroje spozna,
traktor in bager ga čakata doma.

LARA lepo riše in slika,
ona je slikarka velika.

MARTINS med poukom stripe riše,
doma pa bere, kar v novicah piše.

LEA se zelo rada uči,
zato v šoli same petke dobi.

ŠOLA NI ŠALA

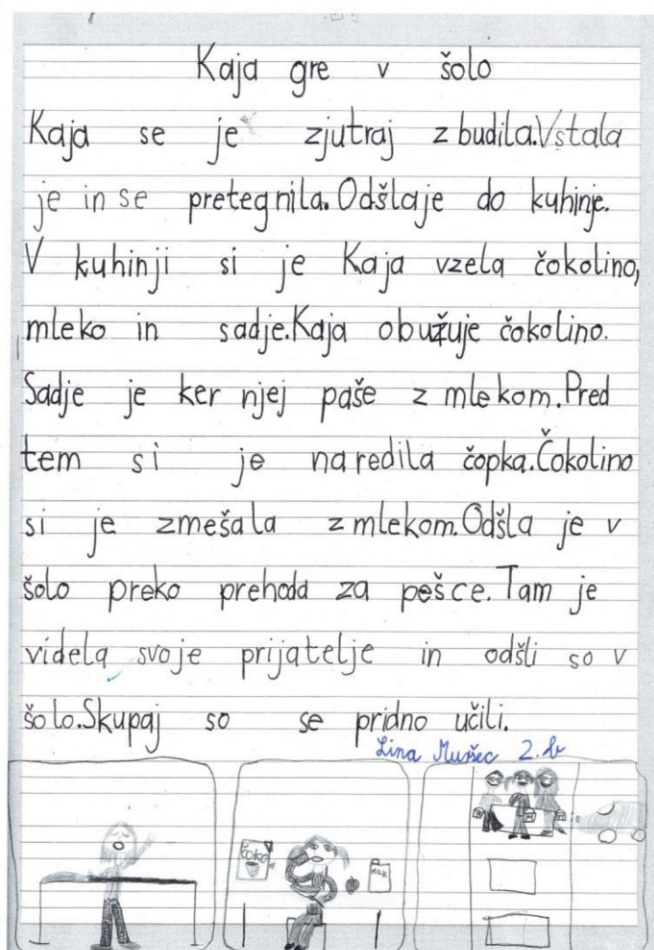
Šola je sedenje in učenje.
Če v šolo ne hodiš rad,
to ni moj problem.

V šoli so ocene: slabe in lepe.
So učne navade.
V šoli velja bonton!

Če kdo se tepe
in ga učiteljica zasači,
pelje ga h gospe ravnateljici.

Mi radi hodimo ven in se igramo,
prepirati se ne nehamo.
Tako pač je z nami.

Lana Karneža, 4. b

PRIJATELJSTVO

"Najboljši prijatelj je tisti, s katerim lahko sediš na verandi, ne zineš besedice, in odideš z občutkom, da je to bil najboljši pogovor, kar si ga kdajkoli imel."

Neznan avtor

PRAVO PRIJATELJSTVO

Pravo prijateljstvo
se ne prekine kar tako,
najprej je veselje,
potem pa je zlo.
Pravih prijateljev
si vsi želimo.
Te, ki jim zaupamo
in se jih ne bojimo.
Včasih je prijatelja najti težko.
Delajo se, da pravi prijatelji so.
V resnici za hrbtom govorijo grdo.

Lilly Kovačec, 7. b

PRVA PRIJATELJICA

Prva prijateljica je
posebna prijateljica, ki
je nikoli ne izpustiš
in pozabiš.

Z njo se igraš,
zabavaš in prebijaš
samoto, strah, dolgčas
in bolečino.

In končno prava prijateljica je
tista, ki ima zaupanje vate
in v sebe in v druge, ki
so njeni prijatelji.

Anamarie Kores, 4. a

ZALA GAŠPARIČ, TILLEN LETONJA, 5. a

ŽIVLJENJE

Živimo samo zato, da bi odkrivali lepoto. Vse drugo je oblika čakanja.

Kahlil Gibran

ROJSTVO IN SMRT

Kdor se rodi,
smrti ne ubeži.
Ko smrt nekoga vzame,
na nas pusti boleče rane.
Solza jih spira,
jih z duše pobira.
Rojstvo rane zabriše,
solze z obraza pobriše.
Smeh, veselje pusti,
da rana preveč ne boli.
Rojstvo je novo življenje,
ki po smrti odpravi trpljenje.
Ko se smrt povrne,
ponovno vse razgrne
in želi, da boli,
da veselje žalost preglasi.
Žalost čez leta izzveni,
veselje v prednosti pusti,
sreča pride na obzorja,
žalost skrije se v morja.
Ljudi v veselju pusti,
solze v morje spremeni.
Tako zgodba se ponavlja,
rane celi in obnavlja.

Rozalija Lia Muršec, 8. b

KROGLA ŽIVLJENJA

Življenje se vrti kot krogla.
Na vsakem delu krogle ...
je nekaj novega.
Enkrat sonce,
drugič dež,
tretjič oboje ...
Vsakič nekaj novega.

Elizabeta Liza Muršec, 5. a

Življenje je kakor temačna skrivnost,
je zelo globoka modrost.
Vsak dan težek boj preživiš,
z mislimi se odtujiš,
na koncu življenje izgubiš.

V daljave tam hitiš,
z vsem srcem ponoriš,
z očmi zamižiš ...

Alina Nemec, 8. a

ŽIVLJENJE

Življenje začelo se je prav ta hip,
v porodnišnici odmevata vik in krik.
V sobi zbrala se je vsa družina:
»Poglejte vsi, to je Bina!«

Deklica majhna se veselo smehlja,
svojce gleda in z njimi cepeta.
Bina pa raste, že skoraj odraste,
zdaj je postala pravo dekle.

Ona postala je stevardesa.
Obleka, kapa in tri peresa ...
Na letu spoznala je lepega pilota,
njemu namenjena je vsaka sobota.

Bina povila je prvega otroka:
»Poglejte ga, kako joka!«
Zdaj si ustvarila je družino:
Bina, Andrej in majhen Nino.

Minevala so leta in leta ...
Bina je preletela že pol planeta.
Naenkrat ostala je sama,
doma je bila prava drama.

Sedaj v domu upokojencev živi,
starim gospem čenče govori.
Zdaj so Bini šteta leta,
danes bo konec njenega »poleta«.

Neja Vogrinc, 6. a

MALENKOSTI

Malenkosti so vse okrog nas,
a preden zavemo se jih,
preteče lep čas.

So levo in desno,
pred in za nami,
iz malih malenkosti
lahko nastane tsunami.

V bistvu so več,
ko se le zdijo.
Lahko ti veliko pomenijo,
res veliko lahko naredijo.

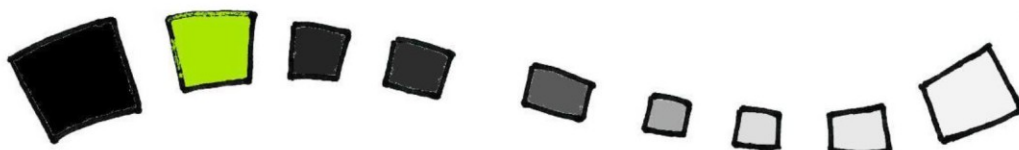
Lahko ti spomine napravijo,
lepe in slabe,
lahko ti težave odpravijo
in slabe navade.

Lahko ti malenkost pomeni veliko,
morda so ti našle ljubezen,
lahko da zaradi njih v življenju si trezen.

Morda ti veliko pomeni nek čopič
ali pa čisto navaden črn jopič.
Morda v njem lepo si se imel,
morda si z njim lepe trenutke doživel.

Meni pomeni veliko,
da sem na koncu te pesmi
in napravil bom piko.

Gaj Bregant, 9. b

ŽIVLJENJE

Velikokrat se moramo v življenju kam skriti
In večkrat od nekoga zaupanje pridobiti
Veliko ljudi je treba ljubiti
Saj v sanjah se lahko karkoli zgodi ti
Nikoli nad življenjem ne smeš obupati
Zato živi z nasmehom

Iti
Dobiti
Biti
Ti
Upati
Smehom

Anja Klanjšek, 9. a

PESEM O ŽIVLJENJU

Naše kratko življenje
je neko čustveno trenje.
Enkrat smo veseli,
ne bi radi trpeli.

Spet drugič nam je tesno
in kar malo stresno.
Želimo si popolnosti
ter večje samostojnosti.

Vzponi, ovire in padci,
zdi se, da smo ljudje
življenjski borci,
tako je bilo in tako je.

Lara Predikaka, 8. b

ŽIVLJENJE

Življenje je kot ena pravljica,
veselo in zanimivo,
a na čase tudi grozno in srhljivo.

V življenju prijatelje pridobimo
in jih v srcu ne pozabimo.

Življenje je zato,
da ga živimo,
ne pa zato,
da si ga uničimo.

V slabih dneh
nam prijatelji in starši stojijo ob strani.
V dobrih dneh
pa smo veseli in nasmejani.

Življenje je zato,
da se nekaj naučimo
in da razne priložnosti zgrabimo.

Laura Predikaka, 7. a

Življenje je ura,
ki teče in nič ne reče,
in ko se čas izteče,
se vse izreče.

Ampak življenje je čudovito
in zelo duhovito,
treba ga je izkoristiti
ter ga dobro koristiti.

So vzponi in padci,
so solze in sreča,
smeh in veselje
ter vse te želje.

Življenje ni slepo,
temveč zelo je lepo.
Nasmej se in reci:
Življenje, lepo mi teci!

Sara Jeza, 8. b

Življenje, vsi ga imajo,
vendar enkrat mine
in takrat ga vsi dajo.
Vsaka sled za tabo izgine.

Nobenemu ni mar,
ko te ni več,
kar srce me boli ob tej misli.
Da pa pomislim na to,
mi ni treba dvakrat reči.

Zaenkrat sem še tukaj
in ne bi rad odšel na drugi svet,
zato smrt, ne kukaj!
Še zadnji si vzamem zalet.

Ko ustavil se bom,
ne bo me več.
To bo moj novi dom
in odslužil bom grehov čim več.

Jan Dajčman, 8. b

Človek v življenju predstavlja levinjo,
življenje pa mladiče.

Levinja se bori za mladiče
kakor človek za življenje.

Vsakdanje ovire
predstavljajo nam izbire.

Sever, jug, vzhod, zahod,
kakor kompas je življenje,
nam kakor igla kaže smer.

Življenje je kakor sreča,
ko se prižge, se začne,
ko ugasne, se konča.

Eva Hentak, 8. a

Življenje je kakor ogenj,
je kakor ogenj, ki zagori in ugasne.
Pustimo ga tako in tudi uničimo ga lahko.
Je, kakor da ga popestrimo še z več kisika,
uničimo pa ga lahko z vodo.

Življenje je kakor igra,
le da ta nima nikoli zmagovalca.
Figure so kakor ljudje okoli tebe,
lahko jim škoduješ ali pomagaš.

Življenje brez sočloveka
je kakor sila brez vode,
kot otrok brez družine,
je kot ogenj brez kisika,
ki te duši celo življenje.

Anej Kirbiš, 8. b

SVOBODA

Težko je pozabiti na stvari.
Ko poskušaš, vedno bolj boli.
Ko misliš, da delaš pravo stvar, ampak ne.
Poskušaš pobegniti, a kletka se zapre.
Duša postane ujetnica telesa,
vidi lahko samo skozi očesa.
Telo narekuje, kako in kam,
duša pa ne more niti pogledati v stran.
Kako je prišla tja, sama ne ve.
Mislila je, da v življenju dobro ji gre.
To pa je lahko dokaz,
da človek ima tudi drugi obraz.
Ko duša utaplja se vase,
se težko je zanesti nase.
Ne veš, ali zaupaš si ali ne,
če karkoli narediš, dovolj dobro je.
Telesu pa preprečiti ne gre,
saj usoda ob rojstvu se zapove.
Duša zaljubi se v nekoga,
za njo bi po svetu šla tudi bosa noga.
Ta oseba je nekdo,
ki pomagal mi bo.
Če imel bom kakšen dvom,
zaradi nje potrudil se bom.
Zdaj duša ne tava več v temi,
temveč s srcem se bori.
Osvobodi se temne noči,
od zunaj in od znotraj zažari.
Zdaj ponovno svobodna živi,
se z drugimi težavami bremeni.
Za vse, ki pa trpite, kot sem jaz,
obstaja nekdo, ki verjame v vas!

Danijel Červek, 9. b

DRUGAČNOST

*Vsak človek je zase svet,
čuden, svetel in lep
kot zvezda na nebu ...*

Tone Pavček

DRUGAČNOST

Problem današnjega sveta,
ki ga marsikdo še ne pozna.
Le kaj bi to lahko bilo?
Jaz menim, da je to drugačnost –
pripadnost drugi veri, rasi ali nasprotna privlačnost.
Če si v današnjem svetu drugačen,
si takoj za čudnega označen.
Pa kaj, če nisi drugim enak ...
Drugačnost je smisel današnjega sveta,
ker le kakšna bi Zemlja bila,
če vsa bitja enaka bi bila?
Vse bi bilo enolično in blede,
enakost bi povzročila vsesplošno zmedo.
Želim, da bi se naučili sprejemati drugačne,
pripadnike drugih ver, ras, suhe, debele ali lačne.
Vsak človek je unikat na tem svetu,
enak mu ni nihče na planetu.
Zato drugačne spoštuj,
se iz njih ne norčuj,
saj ima vsakdo pravico po svoji volji živeti,
mirno in življenje polno ljubezni imeti.

Eva Žunkovič, 9. b

DRUGAČNOST

Predsodke povzročaš ti
in vem, da boli,
v glavi ti gori,
ko gaziš te grozne stvari.
Pa kaj?
Vsi smo ljudje,
imamo srce, ime
in ljubezen tam nekje,
potem pa od ust do ust
vsak človek kaj slabega o drugem pove.
Delaj velike korake,
zakrij napake,
sprejmi ljudi,
daj jim vedeti,
da smo enaki vsi.
Ko slabo se človeku godi,
postavi se v njegovo kožo, ti.
Kakšen je občutek?
Ali boli?
Srce dobrega človeka pa le utripa
in ni nobenega umika,
da tujca lepo pozdravi,
tako kot mama sina boža po glavi.

Nea Zajc, 8. a

LJUBEZEN

Vse, kar je v letu ptice, je v srcu človeka, ki ljubi.

Rudi Kerševan

NAGRAJENA PESEM

POMAGAL SEM ROMEU IN JULIJI

Nekoč, nekje, pred petsto leti
zaprt sem bil v črni kleti.
Razlog bil je razumljiv.
Resnično: bil sem sam si kriv.

Se še spomniš Romea in Julije,
ki sta skrivala svojo ljubezen?
No, mogoče mi ne boste verjeli
ali pa me za norega imeli.
Jaz sem tisti, ki ju je poročil
in ju nenamenoma s smrtjo ločil.

Ko sem skuhal tisti napoj,
z glave mi je tekel znoj.
Bal sem se, da ne bi delovalo,
da morda njeno telo ne bi zaspalo.

Tisto noč sem strup ji dal,
ves nervozen sem takrat zaspal.
Čez dva dni pa sem ponorel,
saj moj plan ni uspel.

Takoj grem gledat tja do groba.
Stisnila me je tesnoba.
Videl sem mrliča dva,
saj do Romea ni prišla informacija.

Prišla sta takoj očeta.
S šokom sta bila zadeta.
Minilo je sovraštvo med njima,
saj izgubila sta hčer in sina.

Jaz sem potlej vse priznal
in si probleme nakopal.
Zaprl so me v črno klet
za celih dolgih petsto let.

Lovro Valenko, 9. b

SIHANA MUHAREMI, 8. a

NAGRAJENA PESEM

MIDVA

Lahko živim v temi,
lahko sem sama.
A na svetlem te lažje stisnem k sebi,
trdnejša je vez med nama.
Kdaj se bo veselje odločilo,
da naju bo zopet združilo?
Kdaj bo sonce posijalo,
ti nasmeh na obraz dalo?
Tako dolgo sva se iskala,
tako dolgo sva se bala,
tako dolgo sva živela,
tako dolgo hrepenela.

Staša Mrčinko, 7. a

VALENTINOVO

Cvetje, voščila, slaščice ... Vse to s seboj pripelje valentinovo. Kdor ima ob sebi ljubljene osebe, je vedno srečen. Ta dobro pozna Valentina.

Kdo je sploh Valentin?

To je svečenik, ki je veljal za prvega znanilca pomladi.

Ta praznik je namenjen prijateljstvu in ljubezni. Ob koncu osemdesetih let prejšnjega stoletja se je ta praznik pojavil tudi v Sloveniji.

Ne ve vsak, da ime Valentin izhaja iz latinske besede *valens* in ne pozna rimske legende, kako je ta svečenik vrnil vid slepi poganski deklici.

Ema Hvalec, 7. a

Valentinovo pred vrati stoji,
zaljublencem košček ljubezni podari.
Ta praznik je namenjen tistemu,
ki najraje ga imamo,
saj nas s smehom in ljubeznijo obdaja.

Kdo valentinovo ustvaril je?
Valentin, ki smeh in ljubezen vsem podaril je.
Nima le ljubezenske moči,
tudi pomlad se z njim veseli.

Jan Vindiš, 7. a

Kdor zaljubljen je,
ve, kakšen praznik valentinovo je.
Tistemu, ki ti je všeč, kaj podariš.
Seveda če si tega želiš.
Glej, da darilo kupiš.

Luka Pišek, 7. b

Kjer z ljubeznijo se dan začne,
s prijateljstvom še lepše je.
Vsi zaljubljeni radi se imajo,
saj veliko skupnega imajo,
a vsi tega ne priznajo.
Kadar lepo jim je,
veliko lepih trenutkov dogaja se.

Pia Lobenwein, 7. b

Valentinovo spet je nazaj,
zato za zaljubljenca čas je zdaj.
Ker ta praznik velik pomen ima,
tistim zaljubljenim veliko da.

Kdor rad se ima,
ta velike ljubezni ne izda.
In tudi ta, ki sam doma spi,
rad ljubezen poiskal si bi.

Pomlad pričela se bo,
ker zunaj že ptice pojo.
Ko konec tega praznika bo spet,
ženske v vazi imajo še vedno lep cvet.

Gal Princ, 7. a

Kjer ljubita se dva – »valentina«,
to velik pomen za njiju ima.
Ta praznik namenjen je za vse ljudi,
ki kadarkoli zaljubljeni so bili.
Kako privlačen se ta praznik zdi!

Robert Skok, 7. a

Ljubezen je v zraku,
vsi se imajo radi,
še posebej mladi.
Ljudje, zaljubljeni do ušes,
peljejo se kar na ples.
Kdor ne zna plesati,
se zna igrati.
Ko valentinovega konec je,
srce zapolnjeno je.

Tomaž Šešo Zafošnik, 7. b

LANA SERDINŠEK, 7. a

Kjer valentinovo je,
tam velika ljubezen je.
A ljubezni ne dobimo tako lahko.
Le če si jo zaslužimo.

Mai Colnarič, 7. b

Kaj je valentinovo?
Je praznik tistih, ki so zaljubljeni.
Po svetem Valentinu mu je ime,
ki je v onem času živel,
ko še televizorja ni imel.
Sega vse od Evrope do Amerike
pa še nazaj,
tudi v naš kraj.
Fantje cvetje, slaščice, darila
svojim dekletom delijo,
s katerimi jih razveselijo.
To je prvo pomladno praznovanje,
ko že ptički žvrgolijo,
saj se tudi oni možijo.
Tisti, ki zaljubljen ni,
temu se ta praznik brezvezen zdi.
Zato praznujmo vsi,
ki se nas ljubezen drži.

Nika Maroh, 7. a

Februarja se praznuje,
ko Valentin goduje,
z ljubeznijo se prijateljstvo spoštuje.

Nela Nahberger, 9. a

Kdo prinaša pomlad?
Kdo zbuja nas rad?
To je sveti Valentin!
Njegovo delo je pomlad.
Čemu je že prišel?
Ljubezen, pozornost med nas je prinesel.

Tibor Novak, 7. a

Sliši se ptic glas,
sliši se pomladni čas,
Valentin je prišel med nas,
Ujeli smo ga – za las.

Valentinovo je praznik ljubezni,
prijateljstva ne manjka,
zato ne smemo biti jezni,
saj ga lahko zmanjka.

Sonce že žarke kaže,
z ljubeznijo nič ne laže.
Radost je med nami.
Človek, naj bo revež z nami!

Naj ta dan poseben bo.
To govori nam veselo drevo.
Preživimo ga skupaj!
Zapomni si to!
Nikoli ne obupaj!

Nik Mlinarič, 9. b

Ptički na vejah žvrgolijo,
cvetlice zacvetijo
in ljubezen v nas prebudijo.

Sara Pišek, 9. a

Valentinovo je namenjeno za vse,
ki radi imamo se.

Šopek vrtnic si zaželim.
Od atija ga dobim.

Praznični svetnik Valentin
ima ključ od korenin.

Srčki v očeh ...
Široki nasmehi na ljudeh ...

Nia Krajnc, 9. b

Sonce žari,
oblaki so skriti,
ljubezen pa slepa,
ne zna več po svetu hoditi.

Me petje ptičkov prebudi.
Obstanem
in se v pomladi zbudim.

Sanja Krajnc, 9. a

Valentinovo nas je z ljubeznijo obdarilo.
Zunaj po ljubezni diši.
Kamor pogledam, se mi zvrtil.
Povsod rdeče vrtnice prodajajo
in ljubezen razdajajo.

Katarina Vidovič, 9. b

Valentinovo je praznik lep,
takrat ni prav nihče slep.
Sveti Valentin se tedaj zbudi,
ki zaveznik je oči.

Srčke, bonboniere, vrtnice ...
Te vsakdo si želi.
A v resnici le poljubček od mame dobi.

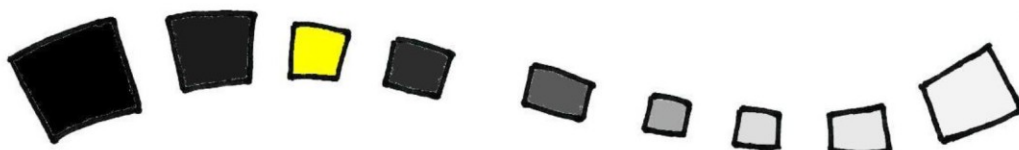
Neja Kupčič, 9. b

Pogledam na telefonski ekran.
Ugotovim, da je danes prav poseben dan.
Valentinovo – praznik prijateljstva in ljubezni.
V zraku ljubezen diši,
ptički se ženijo,
narava se budi.
Nekateri se za roke držijo,
drugi se s prijatelji veselijo.

Eva Žunkovič, 9. b

Pesem drugemu izpoveduješ
in če si zaljubljen,
veliko od tega dne pričakuješ.

Tina Aubelj, 9. a

14. februar ni navaden dan,
je tudi dan prijateljstva.

Valentinovo je dan tudi za nas,
ne le za okras.

Na ta dan odpre se nam veselja lepota
in vsi smo izven kota.

Odidemo na ljubezenska pota,
vleče nas kot iz pesmi nota.

In če te trenutno ne obkroža ljubezen,
ne bodi zato jezen.
Nepričakovanega dne te ljubezen bo poiskala,
ti neizmerno pozornost dala.

Tako brez skrbi z glavo gor hodi po svetu,
veliko ljubezni je še na tem svetu.
Še eno valentinovo ali dva,
ljubezen bo prišla.

Lovro Valenko, 9. b

LJUBEZEN

Ljubezen je ena najlepših stvari
in pri nas se je vsak veseli.
Ljubezen ni šala, ampak je »štala«,
saj imaš polno stvari.

Ljubezen ... Eni ji pravijo bolezen.
Lahko je srečna ali nesrečna,
lahko pa je tudi malo tečna.

Ljubezen diši po pomladi
in posebej po ljubezni.
Ljubezen včasih srca ne najde,
ampak še vedno tli.

Tim Metličar Fric, 7. b

SONET Z ODMEVOM

Venenje me zavzema	vnema
Kot vila začarala	očarala
Po žilah se mi kri tvoja pretaka	taka
A ta povzroča mi bdenje	je

Oči tvoje so mi droga	roga
Ki povzroča mi rane	rane
Ki jih odeja snežna	nežna
Počasi zakriva	kriva

Kako te ljubiti	ubiti
Da sama bom brez težav	žal
Odkorakala iz tega sveta	ta

Kaja Muršec, 9. a

LJUBEZEN

Ljubezen pride iz dna srca,
doma slišimo zaljubljenca dva.
Ljubezen njuna je neskončna,
ker golobčka sta pokončna.
Vendar na njuni poti veliko ovir preti,
a za njiju glede tega strahu ni,
saj zaljubljena sta iz srca,
do daljnih globin morja.
Njuna ljubezen tako globoka je,
da v daljavo čuti se.
Tiste ovire trajajo in trajajo,
dokler se srca ne postarajo.
Za vse se siva pot konča,
ljubezen pa trajati še zna,
če te partner v srcu za vedno ima.

Tia Premužič, 8. b

ČUDNA LJUBEZEN

Blizu sonca, blizu vetra
se je odvijala tekma.
Bila je polna sreče in veselja,
vsakemu tekmovalcu se je izpolnila želja.

Prvi igralec zaželel si je moči,
drugi pa čim več njegovih ljudi.
Tretji denarja si je toni zaželel.
Zadnji, najmanjši samo ljubezni je hotel.

Tekmovalci odšli so na mesta.
Poznavalci so kričali tako glasno,
da bobniči skoraj popokali so.

Potem pa se je naredil pozen mrak,
kratek takt je zapel čudak.
Pesem ni imela posluha,
a je bilo lepo in nebo se je zasvetilo.

Takrat najmanjši tekmovalec začuti ljubezen.
Bolezen ga bolela več ni,
saj hotel je,
da mirno spi.

Potem je domov odšel,
slavo in ljubezen še enkrat doživel.

Mia Domajnko, 6. a

LJUBEZEN

Ljubezen je velik dar,
ki je vsakemu človeku mar.
Ko si zaljubljen, vse je tako lepo.
Kot bi izmišljeno bilo.

Zakaj človek se zaljubi
in kam ga pelje ta pot?
Ali poznamo le dobro ljubezen?
Kaj pa takrat, ko je do nas krivična?

V ljubezni čutimo metuljčke.
Sprva lepe, a se spremenijo v bolečino,
bolečino, ki jo imamo v srcu.
Takrat si ves potrt in vase zaprt.

Verjamem v pravo,
tisto močno ljubezen,
ki jo bom prejela v vsakem trenutku.
Upam, da brez bolečine.

Nela Nahberger, 9. a

ČUSTVA

Kje se čustva rodijo,
da ves čas v meni bedijo?

V majhnih krajih blizu mene?
Kjer me domišljija daleč žene.

Jeza, veselje in ljubezen,
čustvo je tudi srčna bolezen.

Brez čustev bi bili samo predmeti,
iz teme vzeti.

Čutijo oni, ti in jaz,
vsak pozna svoj obraz.

Čustvo je velika stvar,
za katero nam ne sme biti mar.

Nia Krajnc, 9. b

AKTUALNO

Na razpolago imate vse, da ustvarite nekaj, kar je veliko večje od vas.

Seth Godin

AKTUALNO

Letos v medijih se je veliko pisalo,
o državah, kjer je gospodarstvo zastalo,
mnogo hudih težav se je v njih nabralo,
vojne, propadi so znotraj nastali.

Zato prebivalci so se selili,
kot vsi ljudje bi si kožo radi rešili.
Iščejo srečo, lepo življenje,
ker doma sta le kaos in trpljenje.

Mogoče so res od nas drugačni,
a mnogi so ubogi, potrti in lačni.
In kaj lahko mi naredimo?
Sprejmimo jih in jih muke rešimo.

Blaž Bogdan, 8. b

MIGRANTI

Migrant je oseba,
oseba, enaka nam.
Migranti gredo na bolje,
na drug konec sveta – nekam.
Ne sprejemajmo jih slabe volje,
oni rinejo dobesedno v vulkan.
Na svetu strpnosti nam manjka,
sprejeti bi morali vse ljudi.
Ampak slaba vest nam manjka,
čeprav ta beseda na jeziku vsem tiči.
Zato pa se imejmo radi,
saj smo še mladi.
Na žalost pozabimo,
pozabimo na vse skrbi,
k sreči se vrnimo,
naj ne obstajajo več grde stvari.

Nik Mlinarič, 9. b

SARA JAMBRIŠKO, TAJA BINGO, 5. b

LJUDJE

"V človeku je človek, ki čaka človeka."

Rudi Kerševan

VSAK JE ZA KAJ

Vsak človek je na svetu za kaj.
Sošolci za pomoč,
bratje za učenje
in učiteljice za ocene.
Starši so za igro,
babice za pripovedovanje
in otroci za učenje.
Gasilci so za gašenje,
policisti za red
in delavci, da gradijo.
Fantje so za košarko in nogomet,
punce za barbike in ponije,
a odrasli za službo.

Rene Zorko, 5. a

VSAK JE ZA KAJ

Vsak je na svetu za kaj.
Eden, da počiva,
drugi, da uživa.
Prvi se sonči,
drugega mrazi,
tretji dela,
zadnji se uči.
Piše, riše, briše, barva ...
Zanimivo je biti za kaj.
Smeh, le to mi daj,
da uživam raj.
Le daj, bodi za kaj.
Bova skupaj hodila po poti,
kjer naju nihče ne moti.

Elizabeta Liza Muršec, 5. a

PESEM SOČLOVEKU

Življenje je lepa, kratka pustolovščina,
polna doživetij.
Žal prišel je trenutek grenak,
ko izgubil vse si, naš vojak,
tvojo veliko ljubezen
prelila je kri sovražna, bolezen.
Bilo bi nam vseeno,
če boj vnaprej bi izgubil,
ker vem, si se do zadnjega boril.

Najlepše mi je,
ko svet nekaj novega pridobi,
najhujše takrat,
ko se pravično življenje poslovi.

Tina Aubelj, 9. a

LJUDJE

Ljudje različni smo si zelo,
kot dan in noč,
kot roža in drevo,
kot življenje in smrt,
a zato smo posebni.
Nismo isti
in ne hodimo vsi po modni pisti.
Radi se smehljamo,
nekateri pa še igramo,
radi se veselimo
in na zmenke hodimo,
a ne vsi,
le tisti,
ki radi imajo se zelo
in to je lepo.
A moja pesem
še zdavnaj ni končana,
je samo delček
zabave in veselja,
ki se nikoli ne konča.
A povem še to:
čeprav ljubezen včasih je slepa,
so tudi trenutki,
ko ni.
Ker nihče ne živi
samo par dni.

Neja Majcenovič, 6. a

BOLEČINA

Bolečina je zelo obširna,
definitivno ni mirna.
To vsekakor ni nova zadeva,
poznamo jo že od prvega rojstnega dneva.

Najhujša bolečina je tista v glavi,
ko nam nek glas pravi: »Daj se zadavi.«
Ta se dolgo ne ustavi,
je kot, da bi se kopali v lavi.

Nekateri učenci mislijo, da so nekaj več,
zapičijo šop grdih besed vate kot meč.
To je tista vrsta bolečine,
ki zares dolgo ne mine.

Posmehujejo se ti z besedami, ki so jim smešne,
a se ne zavedajo, kako so resne.
Vseeno držim jezik za zobmi,
da še več bolečine povzročili mi ne bi.

Večina ljudi bolečine ne jemlje kot čustvo,
vsi le pomislijo na fizično, ne ustno.

Naši vojaki so za nas veliko bolečin prestali,
svoja življenja na frontah žrtvovali.
Lahko smo jim hvaležni za vso to bolečino,
da sedaj lahko v miru živimo.

Lovro Valenko, 9. b

BILO JE NEKOČ ...

»Če imaš nekoga rad, si zanj časa ni težko odmeriti.

Pravzaprav ne merimo časa mi, meri ga ljubezen.»

Tone Kuntner

MINILO JE STO LET

Stoto leto je naokoli,
ko vojna je divjala tod okoli.
Ljudje so živeli v strahu, tesnobi ...
Vojaki in čete so stražili deželo
v strahu, da jih ne bi zadelo.
Družine z domov so bežale,
upale, da otrok pri življenju ostane.
Umrlo je veliko ljudi
v borbi, da narod preživi.
Bilo je kruto živeti,
a človek ni mogel kar umreti.
Ljudje so umirali dan za dnem,
zato naj bo spomin vsem ljudem
iz vseh dolin.

ANA KORES, 5. c

Nika Lozinšek, 8. b

KATARINA JUS, MELANI PYVOVAR, 5. b

PESMI S POSVETILOM

Posvečam ti ...

PESEM S POSVETILOM

Prišla je na dan,
Omamljena iz zimskih sanj,
Mlada je in večna,
Letno večkrat tečna,
A ko pride dan pomladi,
Drevesa so res večna.

Veter nežno zunaj pihlja.

Morje se prebuja,
Enako sonce sije,
Ni ga dneva čudovitega,
In konec je spanja zimskega.

Nika Lozinšek, 8. b

RAZPRI SVOJA KRILA

Rad imej vse, kar je lepo
Ali ti je v življenju posebno,
Zelo hitro življenje mine.
Preden pridejo slabi časi,
Razgrni si obzorja
In poleti nad širna morja.
Svoboda je velika,
Vsak od nas je le ena pika.
Obzorja so velika,
Jok in žalost sta le slika.
Ampak si ti le tisti,
Ki odločiti se mora.
Razpreti moraš svoja krila
In odnesla te bo močna sila,
Lahko boš poletel
Ali se lepo imel.

Rozalija Lia Muršec, 8. b

LARA PODGORŠEK, 8. a

DRUŽINA

*Družina je tam,
kjer se življenje začne
in se ljubezen nikoli ne konča.*

Neznani avtor

MOJA DRUŽINA

Moja družina je takšna,
da v njej se spoštujemo vsi –
ko se dani, ko se stemni.

V naši družini je tako,
da vsi si vse povemo.
Le kako bi bilo,
če spoštovanja ne bi bilo?

Veliko potujemo,
se spoštujemo
in nam je lepo,
ko se skupaj zabavamo.

A vsi smo si različni
in prav je tako,
ker drugače te pesmi ne bi bilo.

Zoja Kaučević, 5. a

DOMOVINA

"Kdor ljubi svojo domovino, spoštuje tudi domovino drugih."

Neznani avtor

MOJA OBČINA KIDRIČEVO

V grbu kostanj ti leži,
v daljavi pa še grad stoji.
Veliko je čudes,
ki te naredijo čudovitega.
Imaš zgodovinska vrata,
ki prinesla so ti veliko ruševin
in tragičnih polomij.
Ustvarila si tovarne,
ki osrečujejo Kidričane.
Pokopališče tvoje je spomin na to,
da vojna brez žrtev nikoli ne bo.
Naj občani vsi v slogi živijo
ter kjerkoli so,
naj Kidričevo v srcu nosijo.

Lara Mlakar, 9. a

DOMOVINA

Moja domovina je velika kot trgovina.
Ima knjige, računalnike, starše in še marsikaj ...
Kot da bi odšla v raj.
Narava je tudi Triglav in morje naredila.
Ko me pot do Portoroža bo vodila,
se v slano morje bom potopila.

Na Ptuj je grad,
ki gradil je vojak mlad.
Je pa tudi gledališče,
v katerem si lahko ogledaš,
kar pritegne scenariste.

Moja domovina Slovenija je,
polna dobrih ljudi,
kot pravljica je.

Mia Domajnko, 6. a

KRAJ

Tukaj je moj kraj
Včasih ga pogrešam
Včasih želim oditi
A vseeno je to moj kraj
Zato bom tukaj ostala
In nikamor ne bom odšla

Nika Drevenšek, 9. a

Raj
Ovešam
Iti
Raj
Stala
Šla

SLOVENSKI ROJAKI

Kod lepota tebe vleče?
Čez poljane in obzorja,
kjer rodi se vsako dete,
polno razumevanja in joka.

Tam kjer duša se začenja,
kjer pogumni mož pravice svoje brani,
do tja, kjer morje sonce zaobjema,
za vse ljudi sveta kotiček brez nasilja hrani.

V opremi težki in zelenih odtenkih prepoznavnih
z orožjem brani domovino
in vselej se bori za srečno eno in edino
našo najlepšo slovensko krajino.

Ob občutku strela zadnjega vdiha
je srce na zunaj kakor kamen,
a v globokih čustvih za vsak tresljaj
potoči solze
kakor žuboreč potok iz kamna na kamen.

Leta hitro so minila,
ko v starih časih od doma oditi je bilo težko;
ni burje, ni nevihte, ki bi to nadomestila,
a ostali za vedno ponosni slovenski narod smo.

Sanja Krajnc, 9. a

SLOVENIJA

Do nje čutim spoštovanje,
vsako leto o njej krepim svoje znanje.
Je moja domovina,
tukaj včasih je bila Dravska banovina.

Pred stotimi leti na zahodu vojna je divjala,
zato smo ponosni, da je naša postala.
Četudi čeznjo migrantski pohodi drvijo,
si jo vsi državljani takšno želijo.

Tole majhna je država,
veliko nam pomeni lastna zastava.
Težko smo si jo izborili,
zato si želimo, da je ne bi izgubili.

ELA RIPAK, 8. a

Miha Vaupotič, 6. a

POUSTVARJANJE

MOJ DEŽNIK JE LAHKO ...

BIL JE LEP DAN, KO SEM DOBILA NOVEGA PLIŠASTEGA, ZELO LEPEGA MEDVEDKA. MAMA MI JE REKLA, DA SE LAHKO IGRAM Z NJIM, A GA NE SMEM UMAZATI ALI IZGUBITI.

IGRALA SEM SE Z NJIM. VRGLA SEM GA ZELO VISOKO V ZRAK IN PADEL MI JE V REKO. KO MI JE PADEL V REKO, SEM OB REKI NAŠLA RUMEN DEŽNIK. MAMA JE OPAZILA, DA V ROKI NIMAM MEDVEDKA. DA NE BI GLEDALA MAMINEGA JEZNEGA OBRAZA, SEM SE SKRILA POD DEŽNIK. POTIHO SEM SI GOVORILA, DA JE MOJ DEŽNIK LAHKO BALON.

NAENKRAT SEM SE DVIGNILA VISOKO V ZRAK. VIDELA SEM CELI MARIBOR IN OTROKE, KI SO ZAČUDENO STRMELI V MENE. Z DEŽNIKOM SEM PRISTALA V DEŽELI LASULJARII. NAMESTO ROŽ SO RASTLE SAME LASULJE. ZAGLEDALA SEM SVOJE PRIJATELJE, S KATERIMI SE DOMA NISEM SMELA IGRATI. NIKA, KI SE NEPRESTANO PRETEPA, LANO, KI VEDNO KAŠLJA, TER NINO IN LINO. Z NJIMA SE NISEM MOGLA IGRATI, KER SE NE IGRATA S PUNČKAMI. OTROCI SO MI POVEDALI, DA SI LAHKO ODTRGAM KATERO KOLI LASULJO. UTRGALA SEM LASULJO ZA MAMI, ATIJA, BABI IN DEDIJA. VPRAŠALI SO ME, ZAKAJ SI JE NE UTRGAM ZA SEBE. ODGOVORILA SEM, DA JE NE RABIM, KER IMAM DEŽNIK, KI JE LAHKO BALON.

KO SEM PRIŠLA DOMOV, SE JE ATI PRIPRAVLJAL, DA BI ME SKREGAL. ŠE PREDEN JE MAMI REKLA KAKŠNO BESEDO, SEM JI JAZ DALA LASULJO IN V HIPU JE POSTALA NAJLEPŠA MAMI NA SVETU. KO SEM ATIJU DALA LASULJO, JE POSTAL PROFESOR. DEDIJU SEM DALA LASULJO IN TAKOJ JE POSTAL MLAD, BABICA PA JE POSTALA FILMSKA IGRALKA.

IN VSI SO POZABILI NA MOJEGA PLIŠASTEGA MEDVEDKA, KI GA NISEM VEČ NAŠLA.

Zoja Ivančič, 2. a

ROZAMUNDA PRI URŠKI

Rozamunda se je šla kopat v Ljubljano in Urška jo je povabila k sebi. Sedeli sta v srebrni dvorani, pili čaj in se pogovarjali.

URŠKA: Kako je zdaj, ko si ti najlepša?

ROZAMUNDA: Nisem jaz najlepša. *(Se razžalosti.)*

URŠKA: Kako da ne, o tebi vendar vsi govorijo?

ROZAMUNDA: Neka Lejla, Turkinja, vzela je ves moj ponos in snubce.

URŠKA: Ubožica, ta neumna Turkinja, kaj pa ona snubce išče, saj se tako ne more poročiti?

ROZAMUNDA: Ja, tudi vero je spremenila pa se poročila, jaz pa sem postala nuna.

URŠKA: Pa ti je lepo tam pri nunah?

ROZAMUNDA: Ne preveč, zmeraj sem osamljena in vsem se zdim nedostopna in nočejo moje družbe.

URŠKA: Pa si želiš kam drugam?

ROZAMUNDA: Rada bi šla nekam drugam, stran od drugih ljudi, samo takega kraja ni.

URŠKA: O, pa je. Ravno tukaj. Če želiš, lahko ostaneš in bom imela družbo ob piškotkih in čaju.

ROZAMUNDA: Oh, Urška, kako si prijazna! Pa ti bo tvoj mož to dovolil?

URŠKA: Seveda bo, saj je vendar rekel, da lahko počnem, kar hočem.

ROZAMUNDA: Hvala ti, Urška, samo po svoje stvari skočim pa pridem.

Odšla je.

Rozalija Lia Muršec, 8. b

SNEGULJČICA IN RDEČA KAPICA

Nekoč, pred davnimi časi, za devetimi gorami je živel Sneguljčica, ki je imela prijateljico Rdečo kapico. Živel sta skupaj na kmetiji. Imeli sta zaposlena dva delavca. Janka in Metko, ki sta skrbela za tri prašičke in sedem kozličkov ter za svetilko na petrolej.

Nekega dne se je začela huda vojna med Snežno kraljico in kositrnim vojakom.

Snežna kraljica je izdelala snežne pošasti, kositrni vojak pa je s čudežnim prstanom priklical svetilko s kmetije in si zaželel, da bi žarela tako, da bi stopila vse ledene pošasti.

Vojna se je začela zaradi tega, ker je eden izmed kositrnih vojakov stopil na ozemlje Snežne kraljice.

Tako pa sta se kositrni vojak in Snežna kraljica zaljubila.

Vojne je bilo konec, ko je na kmetiji volk ugrabil sedem kozličkov in tri prašičke. Sneguljčica in Rdeča kapica sta za vse okrivila Janka in Metko.

Zatem je prihrumel velik val in Morska deklica jima je rekla, naj se ne prepirata.

Počil je lonec in pravljičje je konec.

Marko Pišek, 6. a

URŠKINO IZGINOTJE

Po naših krajih novica se je širila,
vsi so brez besed ostali,
za preiskovanje najboljši detektivi so se zbrali,
le rešena skrivnost bo javnost pomirila.

Preiskovali so primer izginjene lepote,
Ljubljanke Urške, njo so iskali,
a nemogoč cilj so si zadali,
čeprav rešili so že primere stote.

Vsak kotiček Kranjske so pregledali,
pregledali so hiše, jame in doline,
in ko leto neuspešno mine,
le še en ključen dokaz so spregledali.

Govorilo se je o možu,
možu, ki je v reki živel,
s svojo predrznostjo je on Urško vzel,
z ostro predrznostjo, podobno nožu.

Povsod so tega hudiča lovili,
preiskovali so reke, jezera, potoke,
v vsako kapljico vode so vtaknili roke,
dokler žalostne usode niso ulovili.

Na bregu Save so jo našli pokrito,
Uršiko zalo domov so pripeljali,
moža niso našli, s preiskavo so zastali,
javnosti pa vse je bilo prikrito.

Blaž Bogdan, 8. b

USODNI PLES

Bila ura je že sedem,
ko Urška plesalca je iskala,
iskala, da z njim bi zaplesala,
da bi z njim se poigrala.

Plesat gnalo jo je k njemu,
ki videla nikdar ga ni,
da z njim razprla krila bi.

Zaplesala z njim je divji ples,
zapela jima je nevihta prav zares.
Plesala sta, plesala,
kot bi ju voda gnala.

In odplesala sta divji ples,
nikdar nihče ju ni videl več.
V vodo sta utonila,
v globine njene sta se skrila.

Rozalija Lia Muršec, 8. b

HANA ŠOŠTAR, 3. c

VSTOPII SEM V PRAVLJICO

Ko sem se nekega jutra zbudil, sem pristal v čudni deželi. Zraven mene je ležala deklica v rdečem plašču. Neznana ženska je stala med obokom vrat.

Pogledal sem se v ogledalo. Na glavi sem mel rdeč klobuk. Oblečen sem bil v starejša oblačila. Ženska med vrati je zaklicala: »Rdeča kapica, Rdeč klobuček, pojdita k babici.« Takrat sem se prestrašil in otrpnil kot koza. Ko sem se zopet zbudil, sem bil na poti k 'babici'. Z Rdečo kapico sva se pogovarjala razne stvari. Čez nekaj časa sva srečala volka. Vprašal naju je, kam greva. Lepo sva mu povedala. Ko pa je vprašal, kje je babica doma in je Rdeča kapica že hotela izblebetati, sem jo s komolcem dregnil v rebra in se mu zlagal: »Babica je doma na drugi strani griča.« Ko je volk stekel tja, sva odšla k 'babici' na drugi konec gozda. Med potjo me je Kapica vprašala, zakaj sem se zlagal volku. Razložil sem ji, da je volk zelo nevarno bitje. Ko sva srečno prispela do 'babice', sva srečala še lovca in mu povedala, kje je volk. Nato sem začel bledeti ...

Prebudil sem se v sončnem, v igrednem jutru. Ko sem pogledal na telefon, je bila ura sedem. Imel sem pa še eno neprebrano sporočilo na g-mailu. Pošiljatelj je bil gozdni.lovec@gmail.com, sporočilo se je pa glasilo takole: »Našel sem volka, hvala! Lep pozdrav!« No, verjeli ali ne, spet sem se za kako minuto zgrudil po tleh.

Miha Vaupotič, 6. a

JAKOB JOŽE SUHADOLNIK, ANA MERC FRIC, 5. a

PUST

*»Od hiše do hiše,
od vrat do vrat
prinašamo srečo, veselje, pomlad ...«*

Ljudska

PUSTNE »ČUDLARIJE«

Ko pogledaš stvari
skozi pustne oči,
zagledaš čas,
ko pride pust med nas.

Skozi okno gledam čudne postave
kot iz kakšne pisane predstave.
Od njihovega veselja se sneg topi,
k nam zdaj pomlad hiti.

Hodim mimo pustnega sveta
in nebo prekriva mavrica.
In ko stopim skozi čarobna vrata,
dežela »čudlarij« nov dan podari.

A čez čas teh dni je konec.
Pustni duh pa nikoli ne mine,
tudi ko mami v kuhinji počí lonec.
Konec.

Tija Tamše, 6. a

GENERAL PUST

Ko zunaj se sneg stali,
general Pust se zbudi.
Vse že po rožah diši,
na ulici polno mask vrešči.
Tiger in lev iz Afrike sta prišla
in tudi Butalci so prišli
in pamet prodajali.
Čeprav so zimo že odgnali,
so se slavni kurenti odločili,
da nam krofe bodo podarili.
V sami belini in snežini
na vrhu gore živijo pingvini.
Ker zelo mrzli so bili,
se je general odločil za tople dni.
Prišli so sončki,
ki so se smejali kot pikčasti lončki.

Zdaj pa moram iti,
se s krofi pomastiti.

Mia Domajnko, 6. a

PUST

Pust, pust,
širokih je ust.
Vsi radi se zabavamo
in skupaj zimo preganjamo.

Radi se maskiramo,
skupaj radi plešemo.
Kako bi le bilo,
če pusta ne bi bilo?

Radi vzganjamo norčije,
čeprav ura hitro bije.
Kurenti zazvonili so,
skupaj zimo pregnali so.

Urška Pleteršek, 5. b

PUST

Spet pred vrati je pust
polnih in veselih ust.
Vsak zelo se veseli,
ko brez sramu okoli stopiclja
in si poje lalala.
Kmalu kurent bo prišel
pa še klovnesa,
ki diši kot cipresa.

Neja Majcenovič, 6. a

PUSTNE MASKE

Kmalu pust bo tu
in našemili se bomo.
Le kako naj se oblečem?
Naj bom pošast ali princesa,
naj bom grda ali lepa?
Mogoče kavbojka,
morda Indijanka?
Oh, kako težko se je odločiti!
Aha, že vem!
Slika bom in pika.

Nina Lorber, 6. a

PUSTNA PARADA

Vsako leto se otroci veselijo,
ko pustne maske v šolo pridrvijo.

Tam daleč na polju živi dekle,
ki ne ve, kaj pust je.
Pustne maske je ne veselijo,
domači v hiši se jih bojijo.

Nekoč mimo hiše šla je parada,
oči je razprla še dedkova brada.

Deklica takrat je pust vzljubila,
odločna, da letos se bo spremenila.
Žive barve je dala na obraz:
»Glejte me vsi, to sem jaz!«

Je šla na parado ponosno, veselo,
potem pa jo nekaj je zadelo.
»Kurent je strašen,« si je rekla
in v očetov objem je stekla.

A kurent prijazno roko ji je podal,
z njo pred gledalci veselo zaplesal.
Od takrat se dekletce pusta veseli,
vsako leto znova ga proslavi.

Neja Vogrinc, 6. a

PUST

Pust odganja zimo
in prinaša pomlad.
Skupaj se ga vsi veselimo,
čeprav ni tako mlad.
Ob njem je ogromno hudičkov,
ki radi dekletom nagajajo
in skupaj z njimi zarajajo.

Taja Bingo, 5. b

MOJA ENAJSTA ŠOLA ...

"Enajsta šola, Bog s teboj! Milo se mi stori, kadar se spomnim nate, zibel življenja in spoznanja."

Ivan Cankar, Moje življenje

MOJA ENAJSTA ŠOLA

Vsak otrok ima enajsto šolo. Lahko je v nekem prostoru ali pa nekje zunaj. To je njihova izbira. Jaz recimo imam dve enajsti šoli. Ena mi je ljubša od druge. Toda moje enajste šole (saj jih imam več) so razsajene po okolicah. Največ jih imam pri babici.

Tem krajem dajem čudna imena. Recimo kot Hrib smrti, Čudežni travnik ... Največ časa preživim v POLJSKI TOVARNI. Majhen travnik s koruzno njivo, ki vsako leto obrodi veliko poljščin. Tam se igramo, skladiščimo in meljemo koruzo. Pozimi se tovarna zapre, saj izgubi smisel, korist in svoj čar. Pomladi je lep travnik z rožami. Po jesenski žetvi tovarno pospravimo in pripravimo na novo obratovalno sezono. Tako se igramo ter zabavamo.

Naučila sem se veliko o koruzi in pomembno je tudi, da se zabavamo.

Tija Tamše, 6. a

MOJ PROSTI ČAS

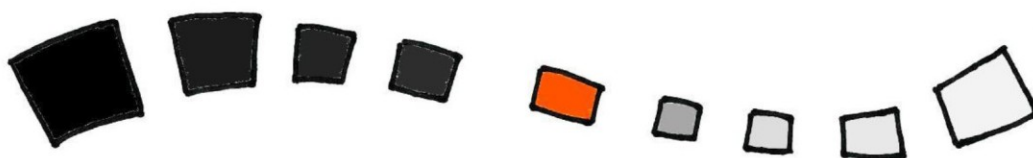
Prosti čas si vsi želimo,
prav posebej ob tem drhtimo,
se veselimo,
na prijatelje ne pozabimo.
Pozabim na težko delo,
raje se zabavam,
lenarim
ali kaj pobarvam.
V prostem času rada rišem,
včasih tudi pišem,
sem s telefonom,
se družim s prijatelji ...

V prostem času se veliko dogaja:
lahko voziš kolo ali spuščaš zmaja.
A to zame ni,
raje ga preživim zunaj s prijatelji.

Takrat dolgčas ni
in za učenje me ne skrbi.
Takrat posvetim se temu,
kar všeč mi je
in dovolim,
da težave kot poper razpihajo se.

Danijel Červek, 9. b

Pia Oder, 9. b

Ko imam prosti čas,
mi nikoli ni dolgčas.
Takrat zares uživam,
veselja si vlivam.

Takrat plešem, igram,
vsemogoče počnem
ali preprosto ležim
in si kaj lepega zaželim.

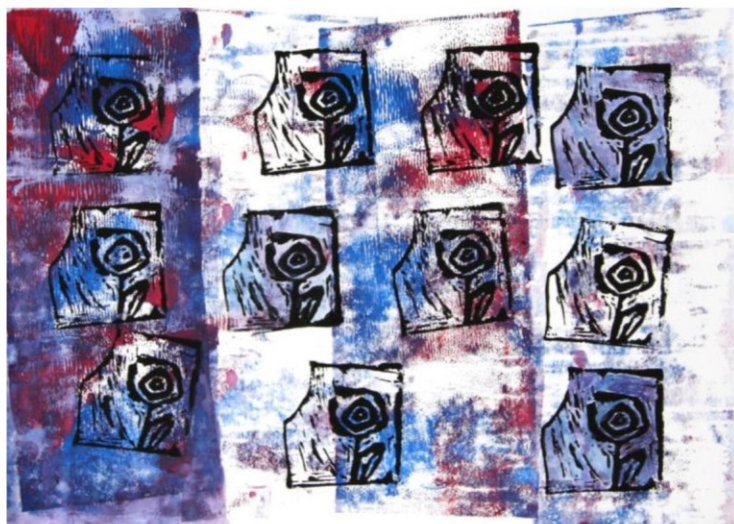
Včasih zaspim
in sanjam o svetu.
O takšnem,
ki ni podoben našemu planetu.

In tam so plantaže,
polne prostega časa,
nasproti pa plaže
in velika terasa.

Plaže izginejo,
terasa gori,
že širi se dim ...

Takrat se zbudim
in v naslednjem trenutku
že spet se učim.

Gaj Bregant, 9. b

DOMEN SITAR, 7. a

TOBIJA LAKIĆ, ELIZABETA LIZA MURŠEC, 5. a

SLAVKO ZELENJAK, 8. a

DOMIŠLJIJA JE POVSOD DOMA ...

"Dodajmo domišljiji sanje, razkošna krila in tvegajmo let."

John O'Donohue

INDIJA KOROMANDIJA

Za devetimi gorami,
za devetimi vodami
Indija Koromandija stoji.
Pa mi je fantek rekel,
da se je boji.
Mirim ga in mirim,
mu pravim,
da se naj ne boji,
saj se v Indiji Koromandiji
veselo in poskočno živi.
Pa se fantek še vedno boji.
Potem si mislim:
»Počakal bom, da zaspi.«

Ko zaspi,
ga popeljem v Indijo Koromandijo.
Ko se v Indiji zbudi,
misli, da je ogledalo.
Potem ko spoznal je
to čudežno mesto,
zlate slone, viseče ajfone,
dvometrske balone,
zlato, srebro, čudežne bonbone.
Ko poješ jih,
pričarajo se v nove.
No, ko vse to je spoznal,
hoče oditi domov.

Pravim mu:
»Malo še ostani,
saj ni tako hudo.«
Pa fantek joče.
Mirim ga,
da dobil bo mavrične slone,
če hoče.
Pa noče,
še kar naprej joče.
Peljem ga domov.
Ne boji se več, saj ve,
da bo srečal viseče slone.

Arandjela Horvat, 3. b

LEA SKLEDAR, 3. c

ČE ...

Če ded je v pradedu,
je čas v časopisu.
Če je pas v pasti,
je tri v triu.

Če sod gre na sodišče,
teta teto išči.
Če pismonoša pisma nosi,
potem čar v čarodeju biva.

Alex Ibraimović, 4. b

ČE JE ...

Če je vsak človek bos
in na nogo prileti kos,
se ustraši nos.

In če je marmelada kot čokolada,
je tudi opeka polna mleka.

Če je pesnik poln pesmi,
je počil lonec in pesmi je konec.

Larisa Kronvogel, 4. b

KAJ JE ČENČARIJA?

Čenčarija je svet,
kjer čenčači govorijo vseprek.
Čenčači so lahko otroci
in odrasli, ki govorijo,
kot bi na jeziku zrasli.
Čenčači so tisti,
ki si to želijo biti,
drugi pa si pri tem
ne morejo pomagati.

Matic Barovič, 3. b

LARA ERLAČ, 3. c

»SLOVNICA – NAJSLAVNEJŠA ČAROVNICA«

Berta Golob

PREPIR

»Glej ga, glej!« pravi Pika.
»Glejte ga Klicaja, saj spominja na policaja!«
Glede tiste vrstice ...
Ni mu mar za nas, njegove vrstnice.

Zdaj je Vejica vstala,
vsa odločna in močna je sklenila,
da Klicaja in Piko bo v svojo hiško povabila.

Odšli so v hiško,
kjer abecedne kekse je ponudila.
Grdo gledala sta se,
a marsikaj zdaj izvedelo se je.

Pika grozno je kričala,
Klicaj ji reče: »Stop, naredi en poskok!«
Pika se je odločila,
da skok vseeno bo naredila.

Tako Pika in Klicaj
nimata več »kregalnih« vaj.
V knjižni hišici pijeta čaj.

Mia Domajnko, 6. a

ČRKOBUS

Čakam na avtobus,
a namesto njega pripelje trolejbus.
Namesto koles ima pike,
močnejše od jeklene motike.

Sedem na mehki vezaj,
za mano sedi oklepaj.
Moja torba se spremeni v vprašaj
in copati v klicaj.

Trolejbus naenkrat poleti
skozi knjige tri.
Tamle so pika, vprašaj in klicaj,
na drugi strani pa vejica, dvopičje in oklepaj.

Tija Tamše, 6. a

LOČILA

Pika poved konča,
klicaj vzklika karseda.
Vprašaj vse okoli sprašuje,
oklepaj podrobnosti raziskuje.

Vejica našteva,
tripičje premleva.
Podpičje je zapleteno zelo
in v narekovajih »važno zlo«.

Miha Vaupotič, 6. a

PESMI O VEZNIKIH

Hitro in odločno
se KI na pot odpravi,
niti za sekundo se ne ustavi.

Na pol poti se mu TODA pridruži.
Takrat se ustavita pri luži.
Kokodakanje se sliši.
KO pred ogledalom škili.

Tako veselo pridejo do velikega KOT,
ki jih zaradi zamude vse pošlje v kot.

Lara Podgoršek, 8. a

Veznik veže besede in stavke.
KI se ozira,
MEDTEM KO se strinja,
KER se spreminja.
ČE se pogaja,
KDO zaostaja,
NE-NE se ne strinja.
KER je le z vzrokom,
sprahuje se KAKŠEN,
primerja se KOT.

Živa Gabrovec, 8. b

Ko vezniki so prišli na svet,
smo vsi začeli noret'.
V modernem svetu so ljudje veznike spoznali,
čez čas so vsi jih že na pamet znali.

Nace Lampret, 8. a

Vezniki so besede vsevede
in čeprav vse res ni,
se mi zdi,
da bi lahko bilo,
saj jih radi uporabljamo.
Pomembni so v življenju,
uporabljamo jih tudi v vedenju.
In ko že vse poznamo,
se z njimi poigramo.
Tako sedaj zabavni so,
lahko jih uporabljamo.

Tia Premužić, 8. b

Vezniki so besede,
so vsejede.
Ko se jih naučimo,
kar dobro znanje pridobimo.

Veliko besed se rima,
veznik pa kar kima.
Vezniki so kul,
rimajo se ful.

Veznike v življenju delimo,
se z njimi poveselimo.

Stella Nemec, 8. a

Vezniki so skupina besed,
ki jih za vejico postaviš v poved.
Spravijo stavke v red,
šele takrat je besedilo nared.

Brez njih besedilo ne more ostati,
zato veznike je potrebno znati.
Pomembno jih je poznati,
saj brez njih ta verz ne bi mogel nastati.

Blaž Bogdan, 8. b

KI se ozira,
KAKO dirigent dirigira.
KJE vedno kraj pove,
če v neznano te ponesejo noge ...
NE SAMO – AMPAK TUDI daje sto razlag.
Tudi kaj napak?
A BRŽ KO mamim ČE se pojavi,
steci v sobo!
ČE si dobro,
se mi javi.
S TEM DA želi le dobro,
NE – NE v ustih pojavi se.
Tako pač je.

Nea Zajc, 8. a

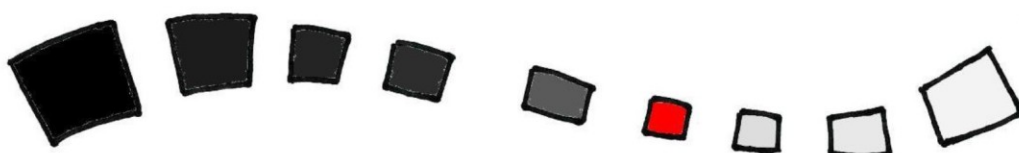
TAKO TOREJ ...

KER gre tja,
KJER nikogar ni doma.
Pa reče sosed sosеду,
gospodu Vsevedu:
»KAM pa je šla naša soseda?«
Ta pogleda in reče:
»TOREJ v mestu spet pecivo peče.«

Nika Lozinšek, 8. b

Nepregibne besede,
samoglasnikove sosede.
KO kokodaka,
ČE pogojuje,
SAJ pojasnjuje,
NITI-NITI vleče niti.
TODA dodaja,
KI opazuje,
KAKŠEN sprašuje ...
Vsi samo govorijo,
sosedom spati ne pustijo.

Rozalija Lia Muršec, 8. b

DEFINICIJE ...

"Hitro priskoči na pomoč. To je prva definicija uspeha."

Neznan avtor

DEFINICIJA PESMI IN DEFINICIJA LJUBEZNI

Pesem je rima na listu papirja, je misel – beseda človeka, ima smisel, začetek, konec in vsebino, je poosebitev, ponavljanje in okrasni pridevek.

Pesem je, če pišeš o stvari, ki jo počneš.

Veronika Vera Muršec, 7. b

Pesem je kot sonce, ko zjutraj posije.

Pesem je kot roža, ki cveti.

Pesem je kot pomladni veter, ko te boža po licih.

Pesem je kot mlada ljubezen.

Pesem je kot majhen srečen otrok.

Staša Gajič, 7. b

Pesem je, če si na morju in poješ morske pesmi.

Pesem je, če si star in poješ stare pesmi.

Pesem je, če si mlad in poješ mlade pesmi.

Pesem je, če si Slovenec in poješ slovenske pesmi.

Tim Mlinarič, 7. b

Pesem je, če si srečen in poješ srečne pesmi.

Pesem je, če si objokan in poješ objokane pesmi.

Pesem je, če si tečen in poješ tečne pesmi.

Pesem je, če si v veselju in poješ vesoljske pesmi.

Taš Krajnc, 7. b

Pesem je, če si vesel in poješ vesele pesmi.

Pesem je, če si žalosten in poješ žalostne pesmi.

Pesem je, če si zaljubljen in poješ zaljubljene pesmi.

Pesem je, če si zabaven in poješ zabavne pesmi.

Pesem je, če si samotni in pišeš samotne pesmi.

Eva Zajc, 7. b

Pesem je, če si prijatelj in poješ prijateljske pesmi.

Pesem je, če si tujec in poješ tuje pesmi.

Pesem je, če si v šoli in poješ šolske pesmi.

Pesem je, če ti je dolgčas in poješ dolgočasne pesmi.

Pesem je, če imaš mačko in poješ mačje pesmi.

Mattia Vergara, 7. b

Pesem je, če si zaljubljen.

Pesem je, če si odrasel ali mlad.

Pesem je, če te ima kdo rad.

Pesem je, če sije sonce.

Tim Metličar Fric, 7. b

Pesem je, če vidiš mavrico na nebu.
Pesem je, če si prijazna in radodarna.

Laura Podgoršek, 7. b

Pesem je, če si mlad in poješ mlade pesmi.
Pesem je, če si star in poješ stare pesmi.
Pesem je, če imaš rime in jih odrepaš.
Pesem je, če se ti besede vrtijo v glavi in jih daš iz sebe.
Pesem je, če imaš ton in ga zaigraš.

Tomaž Šešo Zafošnik, 7. b

Pesem je, če se prikaže mavrica na nebu.
Pesem je, če si zaspan in poješ zaspale pesmi.
Pesem je, če si lačen in poješ lačne pesmi.
V pesmi si v sanjah, torej poješ sanjske pesmi.
Najlepše pa so te, ki jih poješ, ko si srečen.

Kaja Gojkošek, 7. b

Ljubezen je, če se imata fant in dekle rada.
Ljubezen je, če jo podariš in v njej uživaš do konca svojih dni.
Ljubezen je, če je prava, ne lažna.
Ljubezen je, če se dva držita za roke in si govorita lepe stvari.
Najpomembnejše pa je, če v ljubezni ni laži.

Kaja Gojkošek, 7. b

Ljubezen je lepa, je srčna.
Ljubezen je podarjena iz srca.
Ljubezen je nagajiva, šarmantna.
Ljubezen je del tebe.
Ljubezen začutimo v srcu, če je res prava.

Jan-Alexander Habjanič, 7. b

Pesem je, če si visok in poješ visoke pesmi.
Pesem je, če jahaš na oblaku ali pa se voziš na vlaku.

Rok Kundih, 7. b

Ljubezen je, ko si razigran.
Ljubezen je, če si srečen.
Ljubezen je nagajiva, če je v tvoji bližini punca igriva.

Rok Kundih, 7. b

Ljubezen je, če si zaljubljen in ti je nekdo všeč.
Ljubezen je, če si vesel, ko vidiš ljubljeno osebo.
Ljubezen je, če imaš to osebo rad in ji spoštuješ.
Ljubezen je, če nekoga ljubiš in on tebe.
Ljubezen je, da ti ta oseba v težavah pomaga.

Taš Krajnc, 7. b

Ljubezen je, če si lep in imaš lepo ljubezen.
Ljubezen je, če si mlad in imaš hecno ljubezen.
Ljubezen je, če si star in imaš resno ljubezen.
Ljubezen je, če si zaljubljen in imaš svojo ljubezen.

Tim Mlinarič, 7. b

Ljubezen je, če se imata dva rada.
Ljubezen je, če imaš metuljčke v trebuhu.
Ljubezen je, če se počutiš, kot da si nad oblaki.
Ljubezen je, če si dva zaupata.
Ljubezen je, če dva načrtujeta skupno prihodnost.

Eva Zajc, 7. b

Ljubezen je, če te mati objame, ko si žalosten.
Ljubezen je, če si mati in oče dasta poljub pred spanjem.
Ljubezen je, če prijatelj ostane s tabo tudi, ko nisi dobre volje.
Ljubezen je, če te ima nekdo vedno rad.

Staša Gajič, 7. b

Ljubezen je, če ti nekdo pove, da ti je dal srce.
Del ljubezni podariš, del pri sebi obdržiš.
Ljubezen je kot roža, ki boža srce.
Ljubezen je usoda.

Veronika Vera Muršec, 7. b

Ljubezen se zgodi v mladih ali starih letih.
Ljubezen je, če me ljubiš in jaz tebe.
Ljubezen je, če med dvema preskoči iskra.

Luka Pišek, 7. b

Ljubezen je, če si pameten in imaš pametno ljubezen.
Ljubezen je, če si vesel in imaš veselo ljubezen.
Ljubezen je, če si smešen in imaš smešno ljubezen.
Ljubezen je, če si ljubezniv in imaš ljubeznivo ljubezen.

Mattia Vargara, 7. b

Ljubezen je, če te partner razume.
Ljubezen je, če si srečen v zvezi.
Ljubezen je najlepše darilo.

Lilly Kovačec, 7. b

Ljubezen je, če si dobrega srca.

Laura Podgoršek, 7. b

HAIKU JE POVSOD OKROG NAS ...

Haiku (japonsko 俳句) je japonska pesniška oblika, ki obsega sedemnajst zlogov.

Prvi in tretji verz imata po pet zlogov, drugi sedem.

Zajec skače rad
čez vse hribe in gore,
korenje rad je.

Tia Jančič, 6. a

Naša narava.
Drevesa jo krasijo
in prelepa je.

Laura Jeza, 6. a

Naš svet ni več lep.
Onesnažen je zelo
in rabi pomoč.

Hana Kolednik, 6. a

Nekaj govori,
po učilnici hodi.
Sošolec nori.

Niko Kozoderc Cvetko, 6. a

Mavrica lepa.
Je iz sonca in kapljic.
Res čudovita.

Miha Vaupotič, 6. a

Dan je že končan.
Večer na plano pride
in za njim še noč.

Tija Tamše, 6. a

Zasije sonce.
Skozi travo zasije,
rožo odkrije.

Mia Domajnko, 6. a

Zelo sem majhna,
rastem kot drevo majhno,
a velika bom.

Neja Majcenovič, 6. a

Razvijam se in
rastem hitro kot roža.
Prehitro vse gre.

Tia Jančič, 6. a

Vreme slabo je.
Sonce posijalo ni.
Žalostni smo vsi.

Gremo nekam stran.
Tja, kjer nas ne poznajo.
Tam zelo je »fajn«.

Neja Majcenovič, 6. a

Ta doktor je on,
ki se nam rad nasmeji
in v Kranju živi.

Kot šolarka si,
ki se rada nasmeji
in se prebudi.

Valentina Turk, 6. a

Jaz rastem zelo,
rastem hitro kot fižol.
Ni poti nazaj.

Skozi otroštvo
nas spremlja domišljija.
In vragolija.

Tija Tamše, 6. a

Rastem kot drevo.
Sem ter tja se poigram.
Grem v naravo to.

Valentina Turk, 6. a

Drevo nam daje.
Vsak dan nudi čisti zrak.
Hvala ti, drevo.

Mama mi pravi:
»Si mogočen in močen
kot lepo drevo.«

Mama in oče
sta seme posadila,
hitro sem vzknila.

Otrok ima srce,
on ima svoje misli.
Naj jih izrazi.

Tam drevo stoji,
po pomladi hrepeni,
sneg dela mu mraz.

Mrzlo je zelo,
zato drevo umira,
pozimi pa spi.

Otrok je sonce,
on je vir prihodnosti,
daj mu to srečo.

Lepo je zelo.
Varuje ga rjav oklep,
Sonce zasije.

Zima je tukaj,
listja na drevesu ni,
zdajle počiva.

Neja Vogrinc, 6. a

Mia Domajnko, 6. a

Hana Kolednik, 6. a

Drevo samotno.
Listje zeleni, brsti.
Na soncu blešči.

Sneži in sneži,
oblaki se trgajo,
gozd postaja bel.

Pogledam k oknu,
vidim, da je vse belo,
zapadel je sneg.

Pesem pišem kot
za šalo, pero se mi smeji,
v mislih leti.

Mala drevesa,
narava raste z nami,
leto mineva.

Natalija Kos, 9. a

Lara Mlakar, 9. a

Luka Gašparič, 9. a

Rastem kot drevo.
Ko drevesu listje pada,
se tudi jaz postaram.

Vsi se spreminjamo, rastemo dalje,
iz dneva v dan smo zmeraj drugačni,
kot drevesa smo vsi različni.

Ardita Muharemi, 9. a

Anja Klanjšek, 9. a

Narava zamre,
nebo postane belo
in čutiš le mraz.

Vsi smo kot drevesa,
rastemo in rastemo,
ko pa pride naš dan, ovenimo.

Življenje je prekratko
za preteklost in prihodnost.
Bolj razmišljaj o sedanjosti.

Ko se sneg stopi,
toplota sonca greje,
narava živi.

Alex Kaučevič, 8. a

Viktorija Šprah, 8. a

Jan Dajčman, 8. b

Poglej ta beli sneg ...
Kadar pride, kar izgine
tja notri v zemljo.

Kaj bi ljudje brez družine ...
Brez družine je kot drevo brez korenine.
Bodi srečen, dokler imaš družino.

Alina Nemec, 8. a

Anej Kirbiš, 8. b

NEJA KELC, 7. a

POSMRTNA PESEM

Na mizo bojne karte položene,
zunaj vladal je nemir,
so vojne svojo moč odigrale,
vrata zaprta
pa svoje pročelje
iznenada
zaklenila v večno nedokončan prepir.

V sapi življenja
se skriva trpljenje,
posuto s temo in bolečino,
ki v srcu pušča rane globoke.

Se čas mi izteka,
še dolga je cesta
do ključa uspeha,
ki riše mi pot,
a kmalu mi prazna je moja uteha,
ki znova in znova se vrača v moj dom.

Obujajo se spomini,
kjer dom mi prebiva,
zapušča me vlak življenja,
na peronu samotnem
je strastna mi volja,
a solze mi duša preлива, čedalje globlje.

Slovo se hitreje in hitreje približuje,
spreminjam se v prah,
brez čustev in zmot,
v samoti ostaja le še moja domovina,
ki branila me je pred sivino neskončnih razpotij.

S streli orožja
se kri žlahtna preлива,
preteklost zabriše poslednji zamuden čas,
mi v cvetje posuto s pogumom mogočnim nesmrtno življenje odpira,
a moj pečat bo za vedno tu zakopan.

Sanja Krajnc, 9. a

PRISLUH

Napisati moram pesem, ampak imam problem,
težko je, saj ne vem, kako naj začnem.
Ne želim tukaj ostati vso noč,
najraje bi nekoga prosil za pomoč.

Nato se spomnim, saj lahko,
če bom verjel, se morda Vodnik prikazal bo.
Počakam trenutek in poglej, kaj se zgodi,
Vodnik z veseljem pomagal bi mi.

Vprašal sem ga, kje dobi toliko idej,
pogleda me in mi reče: »Poglej ...
Piši o tem, kaj imaš rad ti,
ne pa, kaj ostali želeli bi si.«

Čeprav ne vem kako, vseeno pričnem,
slovenska narava in gozd naš zelen,
občutek doma kot topel objem,
zaradi ljubezni nikoli ne grem ...
Prečrtam vse, ker vseč mi ni,
vzamem nov list in si rečem: »Na novo začni.«

Vzdihnem in rečem, naj pove še kakšno skrivnost,
kako dobiti pogum in pesniško »prostost«.
»Pesniku najbolje bo šlo,
ko pozabi na to, kaj si drugi mislijo.«
Ne smem obupati tako kot takrat,
poskusil bom raje še enkrat.

Predolgo smo se borili za slovensko zemljo,
da izgubili bi jo kar tako.
Preveč ljudi izgubili smo,
da pridobili smo našo Slovenijo.

Preveč ljudi trpelo je
zaradi strahu in lakote.
Vprašanje, ki si ga pa moramo postaviti vedno:
»Ali je bilo vredno?«

Zakaj bi nam kdo pravil, kako in kaj?
Slovenija je naša! To je naš kraj!
Nekaj pa se moramo zavedati prav vsi:
brez naših Slovencev danes tukaj ne bi bili.

Pogledam naokoli, Vodnika ni,
malo razmislim, se mi posveti.
»V domišljiji našel boš to,
kar videlo ni tvoje oko.«

Če kaj močno si želiš,
delaj! Samo tako si lahko to pridobiš.
Če pa ne veš kako in kam,
verjemi, nikoli nisi sam!

Danijel Červek, 9. b

CENE GRBAVAC, 7. a

RAFAEL JUS, ELA ŠALAMUN, 5. a

SILVO TOPOLOVEC, 7. a

SANJAM ...

Sanjaj, ustvarjaj in ljubi življenje!

Timea Varga

SANJE

Sanjam dneve in noči,
sanjski svet si zarišem pred oči.
V sanje je treba verjeti
in si jih želeti.
Moje sanje so, da v Ameriki bi živela
in se v svet mode in manekenstva odela.
Ko sanjam, odklopim svet okoli mene,
saj me v njih kar naprej žene.
Sanje podnevi in ponoči se razlikujejo
in zmerom nove želje kujejo.
Le kaj bi brez njih in pričakovanja?
Ne bi bilo sanjskega popotovanja.
Sanje se zgodijo v peti fazi spanja,
ko si mi najbolj želimo ležanja.
Nočna mora je občutek strahu,
ko nam primanjkuje sanjskega prahu.
Sanje naj bi vsebovale simbole
in prinašale čim manj smole.

Nia Krajnc, 9. b

ISTE SANJE

Ah, že spet te iste sanje!
Kar vsak večer utopim se vanje.
V teh sanjah sem vedno dolgočasen blagajnik
in vedno na koncu postanem gugalnik.

Želim si, in to močno,
da sanj več ne bi bilo.
Naenkrat svet se spremeni
in v Zemljinem središču vse pobesni.

Zemlja močno se zatrese,
kar z magnitudo tri potrese.
A prav dolgo to ne traja
in mene čuden občutek obdaja.

Zvečer v glavi vidim le temo,
ker sanj več ni bilo.
Takrat globoko se zamislim,
razmišljam, tuhtam in si izmislim.

Vzamem željo spet nazaj,
da ne bo več direndaj.
V glavi se slika mi prikaže,
rešene so vse težave.

Tija Tamše, 6. a

SANJE

Najljubši del dneva,
ki prav gotovo ne popeva.
V katerega prispeš tako,
da zapreš oči lepo.

Mogoče je vse to,
kar odpotuje v nebo.

Viktorija Šprah, 8. a

SANJAM

Sanjati, živeti,
včasih res pomeni v oblakih živeti
in kakor svobodna ptica v nebo odleteti.

Risati in pisati,
da v življenju lažje čustva
znova bi začeli brati.

Kot nepopisan list papirja
sanje so neskončnost,
domišljija in veselje.

Skrivnosti so naše
kot jutranje Sonce iznad paše,
so v kapljicah vode zakopane,
na dno največje zlate skale dane.

Košček svobode in mavrični sij
v preteklost počasi zavijajo stran,
nas peljejo daleč nad najvišjo goro,
v jame globoke, čez oceane
in nad obzorje široko.

Sanje so kakor zakleta uganka,
v svetove potuješ in domišljijo kuješ,
prihodnost pa bližje in bližje postaja,
v resničnost zbudiš se
in se v čaroben svet raja vrneš
v naslednjemu mesecu, maja.

Sanja Krajnc, 9. a

MOJE PRAVLJIČNO POTOVANJE

Nekega dne se je moje mnenje o knjigah popolnoma spremenilo. Bila sem le dekle, ki ga knjige niso preveč zanimale.

V šoli je učiteljica rekla: »Učenci, danes bomo celo uro brali.« Zdelo se mi je, da bo to najbolj dolgočasna ura do zdaj. A vendar ni bila. Brali smo zgodbe avtorja Hansa Cristiana Andersena. Učiteljica je opazila, da je moje zanimanje večje, zato mi je dala listek. Po pouku sem ga odprla. Na njem sta bila le pečat drevesa in medla zbledela pisava. Stopila sem pod krošnjo hrasta in črke so se poudarile. Pisalo je: »Dotakni se drevesa in v pravljico te bodo ponesla peresa.« Naslonila sem se na drevo in se pogreznila vanj. Spet sem bila pod drevesom, a na popolnoma drugem kraju.

Bila sem drobčna. Komaj za palec velika. Zdaj mi je postalo jasno. Jaz sem postala Palčica. In že je pome priletel hrošč in me odnesel do hroščinj. One so menile, da sem grda in suhcena, zato me je hrošč odvrzel. Ko sem se zbudila, sem bila na velikem lokvanju in vame je strmela krastača. »Ti boš popolna nevesta,« mi je rekla. Želela je, da se poročim z njenim sinom. Sploh mi ni bil pogodu. Mimo je priletel ptič, zato sem ga prosila, naj me odpelje stran od tu. Nesel me je daleč in me odložil na trati. Ker sem bila utrujena, sem se naslonila ob drevo. Ponovno me je posrkalo.

Zbudila sem se ob toplem kaminu in pred mano je stal deček. »Gerda, zbudi se! Babica bo povedala zgodbo,« je rekel deček. Zdaj sem bila v zgodbi o Snežni kraljici. In starka je začela govoriti: »Legende pravijo, da daleč stran v samem ledu živi Snežna kraljica. Govorijo, da je ona preprosto čudovita.« »Jaz jo že uženem, stopil jo bom tukaj na peči,« je hrabro govoril Kai. Naenkrat ja na oknu zagledal Snežno kraljico. Okno se je sunkovito odprlo in v Kaievo oko in srce je padel drobec

uročenega ogledala. »Kai, si dobro?« sem ga vprašala. Zamahnil je z roko in ježno odvihral do sani. Privezal je svoje sani na kočijo in se z njimi odpeljal iz mesta. Tekla sem za njim. Vsa premražena sem se ustavila in začela iskati drevo. V snegu sem opazila majhno drevesce in se ga oprijela. Poneslo me je v drugo zgodbo.

»Kako si grd! Poglejte ga, tako je črn in drugačen,« so mi govorili. Pogledala sem se in ugotovila, da sem v zgodbi o Grdem račku. K meni je priplavala mama in me prijela za perut. Tudi ona se me je sramovala. Odšli smo na kmetijo. Tam je bila mačka in je rekla, da bo nekoga snedla. Ostale kokoši so se umaknile in me potisnila naprej. Zdaj sem vedela, da nisem dobrodošla v tej zgodbi, zato sem odšla k drevesu in se vrnila domov.

V vsaki zgodbi je bilo nekaj drugačnega, zato sem se odločila, da jih spremenim. Napisala sem svojo zbirko in jo prebirala. Na koncu sem uvidela, da je knjiga lahko velika avantura, ampak da je napisana. Zgodbe je konec in počil je lonec.

Neja Vogrinc, 6. a

MOJE SANJSKE POČITNICE

Moje sanjske počitnice so se odvijale v Italiji in Franciji. Z bratom Žanom, z njegovo punco Nino in z njenim bratcem Nejcem smo se odpeljali v Ljubljano. Nato smo vstopili v letalo. Takrat se je v bistvu vse začelo.

Ko smo prišli v letalo, je bilo vse tako čudno, saj še nisem letela z njim. Sedela sem zraven Nine, njen bratec pa je sedel zraven Žana. Vse je bilo v redu, dokler nam pilot ni sporočil, da bomo vzleteli. Zaprla sem oči in ko sem jih odprla, smo bili nad oblaki. Bilo je čudovito. Nato je prišla stevardesa in nam ponudila prigrizke. Ker sem vedela, da v Parizu ne bomo kmalu, sem zaspala.

Ko sem zaspala, je bil čas za kosilo. Nato sem spet zadremala, dokler me nežen glas ni prebudil. »Kaja, zbudi se, prišli smo. Kaja!« je ves čas ponavljala Nina. Prebudila sem se in lahko smo odšli. Bili smo v Parizu. V čudovitem Parizu. Bilo je tako lepo, da nisem vedela, kam bi šli najprej.

Najprej smo šli v hotel. Soba je bila lepa in razkošna. Ta dan smo počivali. Naslednje jutro smo zgodaj vstali, saj smo imeli zajtrk. Bilo je slastno. Po zajtrku smo si ogledali mesto. Bilo je lepo in zanimivo, ampak ni me tako zanimalo, kot me je Eifflov stolp. Nanj smo odšli zvečer, saj mesto lepše zgleda po sončnem zahodu. Strah me je bilo iti nanj, saj se bojim višine. Ampak vsi trije so mi pomagali odpraviti ta strah. Nato smo končno lahko šli nanj. Ko smo prišli na vrh, je bilo tako lepo, da sem mislila, da sanjam. Videli smo celotno mesto. Le žal mi je bilo, ker smo morali drugi dan oditi.

Naslednje jutro smo se odpravili na letalo. Sedaj smo leteli v Milano. Ta kraj je bil bolj zame in za Nino. Hodili sva od trgovine do trgovine, dokler nisva bili tako izmučeni, da smo morali nekaj prigrizniti. Po kosilu smo se odpravili v hotel in nekaj časa počivali. Ko se je začelo temniti, smo odšli na večerjo. Po večerji smo si do konca ogledali preostanek mesta. Zjutraj smo spet odšli na letalo. Ko smo prispeli v Ljubljano, mi je bilo žal, ker so se te počitnice tako kmalu končale.

Našim staršem je bilo žal, ker niso hoteli potovati z nami. Ko smo se poslovljali, mi je Nina rekla: »Se vidimo naslednjič in te počitnice lahko ponovimo.«

Kaja Gojkošek, 7. b

DISKRIMINACIJA, HVALA, NE!

»Besede iz srca sežejo do srca, besede z jezika pa le do ušes.«

Slovenski pregovor

Vsi vemo, da se je naš svet skozi stoletja močno spreminjal. Spreminjali so se razmišljanje, odnosi med ljudmi, razne vede in tako dalje. Ampak stvar, ki se ni spremenila, je pa ta, da na svetu obstajata dva spola ljudi in razlike med njima naj bi bile ogromne.

Stvari naj bi se v zadnjem času izboljševale. Ampak – ali se res? Pomislimo, včasih ženske niso smele oporekati, kaj šele reči besedo »ne«. Si lahko predstavljate, da počnete vse tako, kot vam nekdo reče? Tega si ne znam predstavljati, priznam.

Ampak človeški populaciji je skozi stoletja to nekako uspelo ugotoviti in tako je po mojem mnenju naredila ogromen korak naprej in s tem so se odnosi med ljudmi krepko izboljšali.

Kaj vse se je spremenilo? Ženske lahko hodijo v službo, lahko se neomejeno izražajo, opravljajo lahko pomembne funkcije ... In kar je po mojem mnenju najpomembnejše – življenje lahko doživljajo po svoji lastni začetni poti. To je zame eden najpomembnejših korakov v zgodovini človeštva. Vendar moram poudariti, da se prav vse ni izšlo najbolje.

Vzemimo na primer barve. Ali ni skoraj nujno potrebno, da morajo deklice nositi roza, bela, črna oblačila, fantje pa bolj fantovske barve: zeleno, modro, sivo.

Skoraj kot zakon, mar ne?

Poglejmo mojo najljubšo barvo. Ta je nedvomno zelena. Ne vem, morda zaradi nogometnega kluba, za katerega navijam ali pa mi je enostavno všeč. Vsa oblačila v zeleni barvi so mi blazno všeč.

Zaradi moje najljubše barve sem bila dostikrat naslovljena s fantom in zaradi tega se je moja najljubša barva oblačil povsem izgubila.

Ali je to prav?

Vsi mislijo, da mora vsak človek biti na zunaj videti oblečen po zadnji modi, v skladu z vsemi ostalimi. Menim, da barve nikoli ne bi smele biti točno določene za spol in menim tudi, da so barve odraz človekove osebnosti in tukaj se pojavljajo največje razlike med spoloma.

V prihodnosti bo morala populacija še močno garati, če hoče priti do spoznanja, da barva ni odraz spola, temveč je to, kar imaš rad.

Tudi v plačah se pozna razlika med spoloma. Za isto delo lahko dobi moški več denarja kot ženska; v nekaterih primerih tudi obratno, delata pa povsem enako. Tudi to ni urejeno po zakonih o človekovih pravicah.

Kaj pa igranje, s katerimi se igramo v mladosti?

Po mnenju večine ljudi bi se vsak fant moral igrati z avtomobilčki, deklice pa s punčkami.

Ni teorije za obratno smer, kajti družba te takoj izloči.

Naštela sem le nekaj stvari, ki so še vedno pod vprašajem. Moje mnenje je, da bo ta tema skozi leta napredovala, da bodo te napake samo stopnička do enakopravnosti med spoloma, ki je naš cilj.

Tina Aubelj, 9. a

SNEMIMO MODRA IN ROZA OČALA

Kaj sploh ta metafora pomeni?
Da dobri so le moški ali ženski geni?
Ne! Pomeni, da ne smemo diskriminirati,
da nas spol neha ovirati!

Tudi moški lahko kuhajo in likajo,
celo kakšne puloverje »štrikajo«.
In tudi ženske lahko stavbe gradijo,
ne da storijo kakšno polomijo.

Zakaj ob rojstvu otroka
pripada fantku modra, deklici roza?
Mene je tega groza.

Poskusimo na svetu enakost napraviti,
diskriminacije odpraviti,
dajmo – polepšajmo svet,
zato delite ta klepet.

Lovro Valenko, 9. b

ENAKOVREDNOST

Enak si ti, z zelenimi očmi
in enaka je ona, s temnopoltimi dlanmi.
Ni razlik med fanti in dekleti,
čeprav je razlika med leti.

A nekdanj to ni bilo tako,
bilo je nepravilno,
za ženske krivično,
saj moški imeli in počeli so vse,
česar žene nikoli ne.

SNEMIMO ROZA-MODRA OČALA

Štedilnik, pečica in hrana ...
Ta vloga je ženskam dana.
Ampak – ali to drži?
Pravijo, da imajo moški več skrbi.

Kaj pa ženske?
Ti predsodki so le stvari posluha.
Moški lahko tudi kuha,
lahko leži tam, kjer je roza rjuha.

Ženska lahko popravlja,
dela lahko kot močna mravlja.
Lahko leži na modri rjuhi,
za te stvari so nekateri gluhi.

A na svetu je pomembna samo pravičnost.
Kaj nam bo enoličnost?
V svetu lahko postaneš, kdor hočeš.
Moški! Odslej lahko jočeš.

Nik Mlinarič, 9. b

Žal se to ponekod še dogaja,
čeprav ljudem ne ugaja,
nimajo raja.

Nea Zajc, 8. a

NARAVA, ŽIVALI

Narava je neizčrpna zakladnica obilja.

Neznani avtor

DAN

Dan se tako kot mi
zjutraj najprej zbudi.
Spi na mehkih oblakih
in se ne zbudi,
dokler na vrsti ni.
Potem se kar naenkrat zbudi.
A dan ima tudi slabe dni,
ko iz lepega zagrmi
in nebo se stemni.
Ko je prehlajen, piha, kiha
in naokrog tuli njegov jok.

In kmalu se vse skupaj umiri.
Takrat po rožah zadiši.
A ko se burja »naredi«,
takrat dan je jezen kakor noč.
Kakšna groza!
Reka se dvigne v pomoč.

Dan se kmalu pomiri,
niti majhni travni bilki
ničesar ne stori.
In potem lepo zaspi
in se v noč prelevi.

Mia Domajnko, 6. a

SONCE

Zmeraj nekaj name posije,
včasih pa se za oblak skrije.
Kot kakšna deklica zlatolasa
gleda me nekaj časa.
Vsako jutro mi da energijo
in mi prepusti iti v mojo fantazijo.
Ves čas me spremlja,
nikoli barve ne zamenja.
Ko pobožajo me močni žarki,
je skoraj tako kot na barki.
Da mi tudi ljubezen
ter pozdravi vsako bolezen.

Sonce se kdaj ne pokaže,
takrat žalost me oblije,
tudi jeza se pokaže
in solza po licu se mi zlije.
Tema je v mojem srcu,
z energijo pa sem čist' pri koncu.
Da le ne bi obstajali oblaki,
ki se gibljejo po nebu kot vrtiljaki.
Nič me ne razveseli,
občutek imam,
kot da vse na meni leži,
objema nikomur ne dam.

Lana Ogrizek, 8. a

NEURJE Z VRTINCEM

Nekega dne so se v mirni vasi na nebu razlili črni oblaki. Začel je pihati močan veter in bil je vedno bolj mrzel. V zraku se je pojavil vrtinec. Ljudje so se skrili v svoja stanovanja. A vrtinec se je večal in večal. Začel je puliti drevesa in lomiti pohištvo, ki je bilo zadaj za hišami. Bilo je grozno.

Ljudje so obupovali in se bali, da tega ne bo nikoli konec. Z blokov je odnašalo strehe, po prejšnjih mirnih cestah so se vozili policisti in gasilci.

Tudi mestece je presenetil dež. In vse močnejše je lilo. Ceste so postajale vedno bolj mokre in obdane z vodo.

Majhni otroci so gledali skozi okna in spraševali starše, kdaj bodo lahko šli ven.

A hude nevihte ni hotelo biti konec. Po televizijskih programih so za več dni odpovedali pouk.

Vrtinec se vedno bolj rušil in podiral stvari.

Ljudje, ko so živeli v blokih, so se morali naseliti v bivši gasilski dom.

Minevali so dnevi in tretji dan po hudi nevihti se je pojavila še huda toča, ki je zbila vse avtomobile.

Peti dan je nevihta počasi pojenjala.

Zdaj je meščanom grozil le še tornado, ki je neusmiljeno pihal in se vrtel. Meščane je bilo hudo strah.

Naslednji dan se je umiril tudi tornado. Meščanom je odleglo. Počasi so odhajali ven in si ogledali škodo. Bilo je grozno.

Dogovorili so se, da bodo izvedli delovno akcijo. Začeli so že naslednji dan.

Odtrgana in zlomljena drevesa so uporabili za kurjavo peči, odtrgane rože so pospravili v kompostnik in jih nato uporabili kot gnojilo.

Posadili so nova drevesa in nove rože.

Zdaj je bilo njihovo mestece kot novo in upali so, da se kaj tako groznega nikoli več ne bo zgodilo.

Mia Domajnko, 6. a

NEURJE

Ko je vse temno ali svetlo ...

Neurje je prišlo.

To s svojimi stopali

uničuje vse pod nogami.

Niti pomisli ne,

da uničuje življenje.

Misli le na to,

da nered povsod bo.

Po neurju zunaj smo vsi

in vsakdo gleda,

ali ima še svoje stvari.

Neurje želi si vse,

pa če je prav ali ne.

Neja Majcenovič, 6. a

NAGRAJENA PESEM

NAŠ KUŽA JE PRAVI FALOT

Naš kuža je še
mladič,
a postal je pravi hudič.

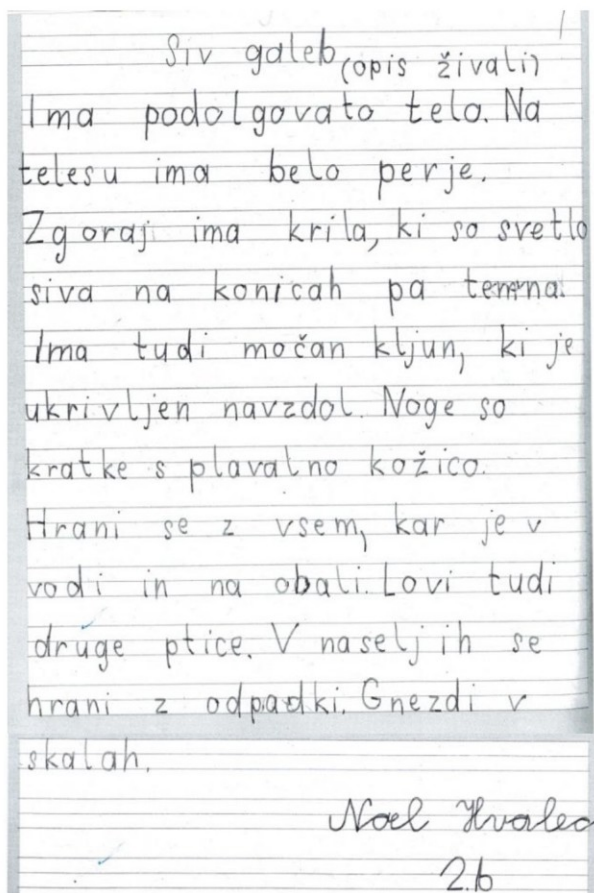
Ime mu je Roko
in me rad prime
za roko.

Rad nosi in grize
copate,
a bojim se, kako bo,
ko šel bo v svate.

Naš Roko je pravi
falot,
saj rad pobegne skozi
plot.

Rad igra se z muco
spet in spet,
skupaj rada smukneta
na potep.

Anamarie Kores, 4. a

LETNI ČASI

Letni časi so kot ljudje,
pridejo in grejo
ter so med seboj različni.

Ene imamo radi,
drugih pa ne.
A ne moremo se jim izogniti.

Alex Kaučevič, 8. a

JESEN IN ZIMA

Čudovita je jesen,
kot najlepši pramen.

A za jesenjo pride zima,
ta je prava naravna klima.

Živali pred njo bežijo,
saj njeni hladni vetrovi jih prepodijo.

Tija Tamše, 6. a

MAKOVO POLJE

Tam daleč za obzorjem,
tam dol' za sedmim morjem ...
Tam se mavrica konča,
Tam dobro vse zlo pokonča.

Tam je zlato rožno polje,
tistega noben kmet ne orje ...
Na tistem mak cveti,
ki ga vidijo le duše dobrih ljudi.

Vsakomur da košček zlata
in diamantov s celega sveta.
Vsakemu zlobnežu, ki pride tja,
vsaka rastlina lekcijo da.

Če poslušal boš svoje srce,
ti bo pokazalo pravo pot,
zato ne bodi kot robot!

Tija Tamše, 6. a

KAKŠNO JE VREME?

A veste, kakšno je tukaj vreme?
Tukaj je lepo.
Ko vstanem, se zamislim:
»Le kakšno je danes nebo?«
A vedno posije sonce,
četudi dežuje?
Včasih je sončno,
včasih deževno, sneženo.

VREME

Jutri gremo na pohod.
Pa ne vem, ali bo lepo vreme,
saj je dež lahko veliko breme.
Morda bomo šli le na kratek sprehod!

Tam na vzhodu že grmi,
dežuje, bliska in nevihta se razbesni.

In ker je poletje,
je to običajno vremensko početje.
Tako čez pet minut sonce se prikaže,
zato mi vse postane laže.

Tako se tiho hihitam,
stvari za pohod imam.
In ker jutri gremo na pohod,
se hihitanje spremeni v krohot.

In ker je oblak padel v lonec,
je te vremenske pesmi konec.

Tija Tamše, 6. a

Za dežjem posije sonce,
za soncem nastane mavrica,
za mavrico pa se skriva zaklad.
In kakšno vreme je pri vas?

Nika Božičko, 7. b

SEGREVANJE PLANETA

Naš planet se segreva,
roža na oknu veneva,
ptiček o tem že prepeva,
povsod njegovo petje odmeva.

To je zaradi onesnaževanja,
zaradi smeti neločevanja,
električnega negovanja,
odpadkov nerazlikovanja.

Podnebje je vedno bolj vroče,
vode malo je tekoče,
nam pa se po razkošju zahoče
a naš planet propada – mogoče.

Globalno segrevanje je problem.
Rešiti ga moramo, to vem.
Zato vam zdaj povem:
»Povejte o tem vsem!«

Rešiti moramo planet,
ob misli na to ne smemo obnemet',
druge s pametjo zadet'
in tako polepšati svet.

Rešimo se segrevanja,
rožnega venevanja,
ptičkovega prepevanja
in tega groznega odmevanja.

Rešimo svet naš zdaj!
Potem več ne moremo nazaj,
storiti moramo kaj,
preden se razširi ta grozen »raj«.

Živa Gabrovec, 8. b

DREVO

Ko pogledam skozi okno,
vidim le drevo.
Razteza svoje nebo,
ki rastejo v nebo.
V vsakem letnem času
drevo se spremeni.
Vedno na sebi
nekaj novega dobi.
Zgodaj spomladi se drevo prebuj,
vsak dan znova se ptičica zbuja.
Ko pride poletje,
drevo spremeni svoje cvetje
v pisane plodove
in okusne sadove.
Jeseni plodovi padejo na tla,
ježek za njimi veselo hlasta.
Pozimi drevo zebe,
čez korenine mu vozijo vprege.
A vsak dan znova drevo zaživi,
da spomladi lahko zacveti.

Neja Vogrinc, 6. a

LUKA GAŠPARIČ, 9. a

NESKONČNO VESOLJE ...

"Če lahko osvojimo vesolje, lahko premagamo lakoto, zaradi katere trpijo otroci!"

Buzz Aldrin

VESOLJE

Vesolje seže v neskončnost,
tako kot naše misli,
kot reka, ki svoje poti nikoli na zapusti
in se vsako jutro v drugi deželi prebudi.
Je višje od neba in vseh ljudi,
o vesolju si lahko vsak misli, kar želi.
Vsak dan nam življenje novo bitje oživi
in s tem nam vesolje novo zvezdo dodeli.

Anja Klajnšek, 9. a

LUNA

Lipe so cvetele	Venele
Reke so po strugah drle	Trle
Ptiči so leteli	Peli
Na travniku so se rože razcvetele	Zapele
Veter je sopihal	Pihal
Ko luna sijala je pozno v noč	Noč
	Noč

Jana Aubelj, 9. a

VESOLJE

V vesolju vse lebdi,
vse se blešči.
Zvezde sijajo,
hitro nove vzklijejo.

Vesolje polno je čudes,
takšnih nikjer ni nebes.
Naša galaksija je Mlečna cesta,
ki je bolj zvita kot presta.

Vesolje je polno vsega,
vesolje vse presega.
V vesolju je zelo lepo,
to zdaj je moje slovo.

Silvo Topolovec, 7. a

VESOLJSKA ČUDES

Kje pravzaprav Zemlja lebdi?
Pa vseeno ljudem se ne zdi,
da v vesolju smo sami.
Vesolje ima mnogo čudes,
ogromno nebesnih teles.

V vesolju je ogromno galaksij,
ki oddajajo sij.
Vesolje vse presega,
je boljše kot omega.

Sedaj pa imam dovolj tega,
ta pesem v preveč stvari posega.
Prišel sem do tega,
da se ta pesem konča
in v vesolje več ne posega.

Rok Kundih, 7. b

KAJ VSE JE VESOLJE?

Vesolje je velika beseda,
ki sega v neskončnost naših misli,
odmeva nam glas,
ki smo ga že slišali,
a nam je vseeno neznan.

Vesolje nam odpira domišljijo,
ko si mislimo, kako je zanimivo,
pustolovščine in zapleti –
to je treba razumeti.

Ta beseda nam zamegli pogled,
a nam ga hkrati odpira,
to pa mora biti naša izbira.

Vesolje skriva tudi zaklad besed,
ki nam ne more biti odvzet,
saj to je naše kraljestvo,
kjer ne velja nobeno prekletstvo.

Vesolje je treba razkazovati in ga
vsem pokazati,
saj to je zakladnica čudes,
skoraj lepša od nebes.

Staša Mrčinko, 7. a

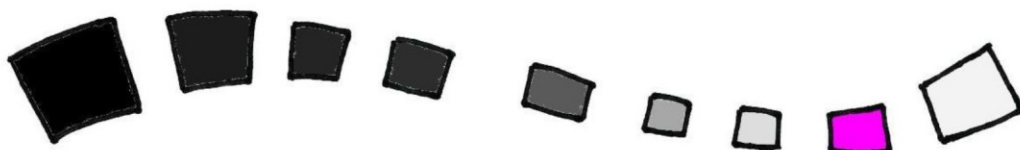
VESOLJE

Kaj je vesolje?
Vem, da je večje kot morje.
V vesolju je vse brezčasno,
v vesolju je veliko prazno.

V vesolje lahko gredo le nekateri ljudje,
ne pa tisti, ki rad domačo hrano je.
Astronavti gredo v vesolje z raketami,
a domov priletijo v nekakšni kovinski škatlici.

V vesolju so tudi neki stražarji,
ki ščitijo nas pred zunanjimi udari.
V vesolju je tudi vroče Sonce,
a to ne pomeni, da nam greje kuhinjske lonce.

Nazar Zinchenko, 7. a

ANIKA IN ZGODBA O VESOLJCIH

Neke noči se je Anika odločila v roke vzeti knjigo, se uleči na posteljo ter prebrati knjigo o vesoljcih.

Brala je in knjiga ji je postajala vedno bolj všeč. Govorila je o svetlikajočem se kometu, kateri je s seboj prinesel vesoljce in strašno pošast. Ko je komet preletaval nebo, naj bi z njega pošast padla tik nad Zemljo.

Čez nekaj časa je mama zaklicala Aniki, naj se odpravi spat. Knjigo je seveda morala pospraviti nazaj na polico, ugasniti luč ter se odpraviti spat.

Komaj je čakala, da bo lahko brala knjigo, saj jo je resnično zanimalo, kaj se bo zgodilo s to pošastjo.

Opolnoči se je zbudila, saj je slišala čudne zvoke, ki so prihajali s podstrešja. Čeprav jo je bilo na smrt strah, se je Anika odločila pogledati, kaj povzroča te zvoke. Ko je po visokih stopnicah prispela na podstrešje, je opazila, da se tam premika skrinja. Ko je prišla bliže, je iz skrinje skočila pošast z velikimi zobmi in dolgimi kremplji. Deklica se je zelo prestrašila in hitro stekla do vhodnih vrat. Ko se je ozrla, je za sabo zagledala veliko pošast.

Stekla je iz hiše ter oddrvela v temačen gozd. Po dolgem teku je na nebu videla pisano rdečo kroglo.

Ko je ta prispela bliže, je ugotovila, da je komet.

Na njem so bili vesoljci, ki so prišli po pošast. S svetlobno hitrostjo so zdrveli nazaj proti vesolju in za sabo pustili le pisan oblak dima.

Anika je ugotovila, da se je to, kar se ji je pravkar pripetilo, zgodilo tudi v zgodbi, ki jo je brala pred spanjem. Čez nekaj trenutkov je pristala v svoji sobi in spoznala, da so bile sanje.

Stopila je do okna in zagledala pisan komet, ki je preletaval nočno zvezdno nebo.

Tia Jančič, 6. a

ROK KUNDIČ, 7. b

JAZ

Živi vsak dan, kakor da bi živel vse življenje prav zaradi tega dne.

Vasilij V. Rozanov

ŽELIM SI ...

Želim si veliko lepih stvari, a vem, da za vse ni denarja.
Moje želje so velike.
Rada bi imela lep poklic in lepo življenje.
Želim si razkošno hišo in avto.
Najpomembnejše pa je, da sta v življenju zdravje in veselje.
Marsikdo ne ceni vsega, kar ima.
Vedno razmisli, preden kupiš kaj, česar ne potrebuješ.
Zapomni pa si, da je najpomembnejša družina.

Teja Godec, 5. a

SPOMIN

Ko gledam nazaj na svoja leta,
ne opazujem z očmi,
kot bi vsaka sekunda bila mi v glavo vzeta,
spomin med vsemi ostalimi ljudmi.

Spomin je lahko vesel,
skupina utrinkov v mislih zbrana.
Če si žalosten v misli se povzpel,
bil je kot spominska rana.

Spomin je sam po sebi knjižnica,
v katero hodiš spet in spet.
Ko bereš knjigo, je kot bližnjica
do odkrivanja preteklih let.

Blaž Bogdan, 8. b

MOJA PESEM

Pesem moja kratka bo.
Sploh ne vem, o čem govorim,
saj k prosti uri že drvim.
Ko učiteljica o rimah govori,
se meni spi za tri.
Pišem, pišem, čakam jo ...
Uro, ki ena odbila bo.
Jaz pojdem – slovo.
Sicer ta pesem malo laže,
a veliko pokaže.
Med pisanjem ugotovil sem,
da pisanje pesmi zabavno je.
Sicer pesnik nisem rad,
je pa pomembno, da sem mlad.

Domen Škafar, 9. a

MOJE MISLI

Jaz mislim, da je življenje lepo
in mi je vseeno, če je kdaj slepo.
V življenju se zgodi veliko, preveč stvari.
Moje misli niso usmerjene samo sem,
so usmerjene tudi v sen.
V snu so vse stvari mogoče
in tudi ta, da konjiček joče.
Mimogrede pa sem jaz drugačna
in posebna za vas,
saj je v mojih mislih tudi stvar,
za katero vam za zdaj naj bo mar.

Veronika Vera Muršec, 7. b

MATI

*Vsaka mama je prava mama,
dana za srečo in na veselje.*

Prava. In ena sama.

Za vse življenje.

Tone Pavček

MAMA

Mama je ena sama,
ena in edina,
ki življenje mi je dala.

Mamo imam rad
tako kot pomlad.
Spomladi matere praznujejo svoj dan
in z njimi se veselimo cel dan.

Nace Lampret, 8. a

KAJ VSE SE RIMA Z MAMA?

Z mama se rima krama.
Če je moja soba razmetana preveč,
se mama krega in ji to ni všeč.

Z mama se rima pižama.
Ko čas za pižamo je,
k mamici po poljubček odpravim se.

Z mama se rima tudi ciklama,
ker je moja mama
lepa kot ciklama.

Luka Kosi, 2. c

KAJ VSE SE RIMA Z MAMA?

Z mama se rima rama.
Ko se dotaknem njene rame,
me poboža in razveselim se takoj.

Z mama se rima tudi pižama.
Ko jo oblečem, je mehka
kot ljubezen mamina.

Z mama se rima ciklama.
Ko mi jo izroči,
jo povoham in kot mama diši.

Julija Bek, 2. c

Z MAMA SE RIMA ...

Z mama se rima pižama.
Kadar si pižamo oblečem,
k njej v naročje stečem.

Z mama se rima krama,
ker moja mama nima rada,
da je soba razmetana.

Z mama se rima ciklama,
ker je tako lepa
in kot njen cvet diši.

Stela Voglar, 2. c

KAJ VSE SE RIMA Z MAMA?

Mama se rima najprej s sama.
Mama dela,
dokler ne pridem jaz, sama.

Z mama se rima tudi pižama.
Ker v pižami spim
in se zjutraj ob mamici zbudim.

In mama se rima še z nama.
Z mano in Hano
je vedno nasmejana.

Antea Šoštar, 2. c

KAJ VSE SE RIMA NA MAMA?

Na mama se rima krama.
Moja mama kriči,
če je preveč krame v moji sobi.

Na mama se rima pižama,
ker ko povoham pižamo,
po mami mi diši.

Na mama se rima rama.
Ker mamina rama
je moj naslonjač.

Leon Kurbus, 2. c

KAJ VSE SE RIMA Z MAMA?

Z mama se najbolj slastno rima salama.
Moji mami so salame všeč,
k njej pridem in ji dam še več.

Z mama se rima tudi krama.
Ker moja mama nima rada,
da je soba razmetana.

Z mama se rima tudi ciklama.
Draga moja mama,
ti dišiš kot ciklama.

Tia Zernec, 2. c

MOJA MAMA

Moja mama je prijazna,
dan za dnem samo hiti.
Tako kot mi ona pleše,
poje in hiti, hiti, hiti.

V službo se ji mudi,
a vseeno mi zajtrk »naredi«.
Dobro kosilo skuha
in spet hiti, hiti, hiti.

Moj oče rad jo ima,
skupaj se objemata.
On jo ljubi,
zelo rad jo ima.

Luka Ogrizek, 5. a

MARMELADA

Marmelada je kot
mami, ki te ima rada.

Marmelada je dobra
in sladka kot mama.

Dobra je, ko jo kuha moja mama.

V loncu je slastna marmelada,
v njej je mamina ljubezen,
ki me ima rada.

Marmelada se blešči kot mamina sreča.
Lepota mamina je rdeča, kot prava marmelada.
Ko sem žalosten, me potolaži
sladka mamina marmelada.

Je mama ta, ki dobro kuha,
da se slastna marmelada ne razkuha.
Ker ona slastno jo naredi, se srce kar veseli.

Če sem žalosten, me vedno razveseli
marmelada mamina.

Mmmm, kako je dobra, in diši!

Moja mama dela marmelado,
zraven je čokolado.

V skledo malo je natoči
in meni jo izroči.

Ko poskusim jo, srce mi zažari
in ko zadnjo žlico dam v usta,
se obrne mi ves dan.

Na koncu mama me poboža in reče,
da sem njena roža.

učenci 4. c in 5. c

MATERAM

Mati dana nam je ena sama.
Le njo lahko kličemo mama.
Kdor brez mame se rodi,
žaluje in joče vse dni.

Materam so otroci dar,
posebno lep, igriv čar.
Materi ob rojstvu je poplačano vse trpljenje,
ker vidi lepo ustvarjeno življenje.

Materam, ki so doživele izgube,
jaz in vsi otroci pošiljamo poljube,
da ne bodo jokale in veselja odgnale.

Rozalija Lia Muršec, 8. b

HVALNICA MOJI MAMI

Preljuba moja mama!
Kako prijazna si in nežna,
zaupanja si vredna,
zelo sem ti hvaležna.
Z veseljem ti povem,
da s tabo bom vsak dan,
dokler ne boš me zapustila.
Tako kot ti vedno si ob meni,
ko potrebujem pomoč,
jaz vedno bom ob tebi,
pa naj bo dan ali noč.
Preljuba moja mama,
zares te imam rada.

Nela Nahberger, 9. a

ODA MAMI

Rodila si iz ljubezni me,
in tako se najina skupna pot prične.
Težko je brez tebe ob boleznih,
enostavno ne morem živeti brez tvoje ljubezni.
Ampak kar koli se zgodi med nama,
midve vedno radi se imava.

Sara Pišek, 9. a

Mama je dobra kot rože, ki jih delim.
Mama je prijazna, kot roža diši.
Vedno razmišljam, da mama ni samo to,
je najdražja na svetu.

Marijana, 5. c

Mamica je moja, rada me ima.
Vsak ne more je imeti, ker mene že ima.

Ana, 5. c

Je mama ta, ki dobro kuha,
da se ljubezen v družini ne razkuha.

Tia, 4. c

Mami rada te imam, si kot cvet ali med.
Rada te imam, ker skrbiš za vse nas.
Vedno tvoj objem potrebujem.

Enja, 4. c

Brez sonca roža ne cveti,
a nam brez mame živeti ni.
Zahvalimo soncu se za cvet,
a tebi mama, ker ves naš si cvet.

Teo, 5. c

Moja mama je kakor cvet, vedno je ljubeča kakor med.
To je moja mama.
Moja mamica cveti kot rožica, rožica cvetoča,
je biserček svetleč in ljubezen mojega sveta.

Žana, 5. c

Mama je tista, ki ni vedno ista kot ostali ljudje in ji je mar zame.
Vedno te z nasmehom pogleda in vpraša, kako zgleda.
Kuha najboljšo hrano in vedno poskrbi za mojo rano.
Vedno je vesela in ni tečna.
Kupi mi vse, da nasmejiš se le.
Rada me ima in nikomur me ne da.

Mia, 5. c

OČE

*Mama mu pravi tata
in srček, a včasih slon.
A meni je najbolj všeč tata,
ko je moj bojni konj.*

Tone Pavček

MOJ OČE JE LAHKO SUPERMAN

Moj oče je čisto navaden človek, a ko je nujno potrebno, se spremeni v supermana. Ne leti, ni zelo močan in tudi ni super hiter. A včasih pa se zdi, da je.

Velikokrat me je rešil. Recimo ko sem smučal, sem skoraj padel dvajset metrov v prepad, a me je rešil; ali ko sem skočil tri metre s strehe, me je ujel. Velikokrat sem padel in se poškodoval. Oče mi je pomagal vstati in oskrbel poškodbo. Velikokrat mi je pomagal, če česa nisem vedel.

Njegova najboljša lastnost je, da me spravlja v smeh. Včasih mi kaže trike, saj je zelo spreten. Veliko stvari me je naučil: plavati, smučati ...

Je zelo sladkosned. Ko bom velik, bi rad bil kot on. A ne takšen sladkosned.

Luka Lampret, 3. a

NEA ZAJC, 8. a

PISMO MOJEMU JUNAKU

»Junaštvo ni kaj posebnega, sreča je mnogo težje dosegljiva.«

Albert Camus

Kidričevo, 10. 12. 2018

Spoštovani!

Danes Vam bom predstavila svojega junaka Pikija Jakoba.

Piki Jakob je plišasti medvedek. Živi s svojim prijateljem Učiteljem na polici za igrače. Ima veliko prijateljev, ki niso le plišasti medvedki, temveč tudi psi, mačke ...

Piki Jakob govori medvedji jezik. Kljub temu se z Učiteljem lahko pogovarjata.

Medvedek hodi v medvedjo šolo. Rad preizkuša nove stvari. To je v glavnem vse o mojem junaku.

Ups! To še ni vse!

Piki Jakob rad igra šah, rad je francosko solato, rad se igra ...

Je rjavo bele barve, ima kožuh, smrček, oči, ušesa ... Je zelo prijazen.

Enkrat je odšel k šivilji, ki ga je izdelala. Tam se je pogovarjal z drugimi medvedki in kužki o njihovem življenju.

Piki Jakob je zelo mehek in nežen. V šolo se vozi z medvedjo kočijo, na kateri se z njim vozijo tudi prijatelji.

Nekega dne je Piki Jakob doživel tako močan zobobol, da je moral iti k zobozdravniku. Okoli čeljusti je imel ovit moder robec z belimi pikami.

Hana Kolednik, 6. a

Kidričevo, 18. 12. 2018

Spoštovani!

Danes Vam za spremembo pišem pismo. Naj se Vam na začetku na kratko predstavim. Sem Nika, stara sem 12 let, obiskujem OŠ Kidričevo in zelo rada plešem.

Z največjim veseljem Vam bom predstavila mojo junakinjo po imenu Super girl. Super girl je plesalka, ki zna zaplesati kateri koli ples. Super girl je prijazno in zelo smešno dekle. Oblečena je v hip-hop oblačila, saj je to njen najljubši ples. Na roki ima zapestnico, ki ji jo je dala mama ob rojstvu, a je na žalost umrla, ko je dekle dopolnilo komaj tri leta. Vsako noč se spomni na svojo mamo, a je še vedno vesela in živahna punca. Ima svetlo rjave lase in sinje modre oči. Že ko je shodila, je plesala, nato začela trenirati vse do svojega dvanajstega leta, ko oče ni mogel več plačevati. Seveda ga je razumela. Plesala je v svojem prostem času. Za njen petnajsti rojstni dan ji je oče kupil majhen zvočnik, s katerim je še lažje plesala. Po nekaj mesecih so to njeno nadarjenost opazili, najprej vrstniki, nato pa še vsi ostali. Plesna šola ji je ponudila zastoj tečaj plesa. Obiskala je prvo pa drugo, tretje in še več tekmovanj ter povsod zmagala.

Nekega dne, ko je bilo tekmovanje v Los Angelesu, se je borila za pot v finale in na koncu svoj cilj tudi uresničila. V finalu je morala plesati dvoboj proti Cool dancer. Borila se je do konca in tudi zmagala zaradi znanja raznolikih plesov. Bila je razglašena za Najboljšo plesalko na svetu. Zato je danes mnogim mladim idol in se zgledujemo po njej. Vsi želimo biti enaki kot ona. Upam, da Vas je moje pismo pritegnilo in hvala, da sem Vam lahko predstavila mojo junakinjo.

Plesni pozdrav

Nika Božičko

Kidričevo, 6. 12. 2018

Dragi Božiček!

Saj veš, da je že december in se bliža božič. Sem Veronika Vera Muršec, ki si ji lani prinesel krasna darila. Zato sem se odločila, da bi me to leto spet presenetil.

Za božič si želim nove tekaške čevlje, vesela bi bila oranžnih, in znamka ne sme biti adidas. Želim si tudi knjigi z naslovoma Nič in Iskanje Eve. Čeprav sem Nič že prebrala, bi jo še večkrat, ker je zelo zanimiva. Želim si tudi smučarske rokavice, saj imam zdajšnje že dve leti in bodo kmalu razpadle. Tudi spodnji del smučarskih hlač mi bi prav prišel za drsališče in igro na snegu. In še prosim, da bi zapadel sneg, drugače hlače niso potrebne. Želim si tudi zadeti na jackpotu, saj je to veliko kupčkov denarja. Ne želim si nič sladkega.

Božiček, ali lahko podariš meni in moji družini zdravje, sreče in veselje? In ves svet naj bo pravičen in lep. To je za letos vse, za naslednje: zapomni si me. Pišem ti čez 365 dni!

Lepo te pozdravljam

Veronika Vera Muršec

Kidričevo, 6. 12. 2018

Dragi Božiček!

To leto sem bil priden in pomagal sem mami in očetu pri opravilih, ki so bile za njiju težke, zato si to leto želim veliko zdravja, sreče, ljubezni, dobrih ocen in polno prijateljev. Sicer si pa ti tudi moj prijatelj in tvoji palčki tudi. Čakam te že vse leto in upam, da se bova to leto videla.

Prosim te, da prideš s palčki in jaz vam bom pod smrečico nastavil mleko in kekse, da boste lahko nadaljevali pot do drugih otrok.

Želim ti veliko sreče na vožnji do sem.

Lep pozdrav

Tvoj Tim

SVOBODA

"Za srečo je potrebna svoboda, za svobodo je potreben pogum."

Viktor Frankl

STOTA OBLETNICA VOJNE

Vojna sto let nazaj se je končala
in za seboj veliko vojakov pokopala.
Ljudje več let so se borili,
da so si domovino priborili.
Bombe, bojni plini po zraku so leteli,
ljudje ob tem so vsi obnemeli.
Domove številni so izgubili
in se drugam preselili.
Bo mir od zdaj najprej zavladal nam?
Vsi se sprašujemo ...
In verujemo ...
Da svet brez miru ne more živeti,
se iz dneva v dan boriti
in življenja izgubiti.

Katarina Vidovič, 9. b

SVOBODA

Svoboda je kot ptica, ki lahko poleti,
svoja krila razširi in se sladko smeji.
Brezskrbno vse ljudi pozdravlja,
nekatero pa od sebe tudi odslavlja.

Nikoli nismo brezskrbni,
saj nam življenje zmeraj nekaj zastavlja.
Svoboda pred nami beži
in vsaka misel se nekoč izgubi.

Svobodni smo lahko vsi,
če nam le življenje to dovoli.
Živi življenje polno, zmeraj uživaj
in se na druge preveč ne oziraj.

Anja Klajnšek, 9. a

LARA PODGORŠEK, 8. a

BEREM ...

"Soba brez knjig je podobna telesu brez duše."

Cicero

Berem, ker mi je branje v užitek, ker se ob branju sprostim in pozabim na vsakdanje skrbi.
Berem, ker mi je to v veselje in ko berem izgubim stik z realnostjo in sem lahko, kjerkoli si želim.
Berem, ker se ob branju zabavam in si krajšam prosti čas.
Berem, ker se ob branju sprostim in uživam. Rada odtavam v druge svetove.
Berem, ker mi je včasih dolgčas ali pa mi na misel pride želja po branju kakšne knjige, ki se mi zdi zanimiva ali pa sem jo pred leti že prebrala in bi takšno doživetje spet rada našla v knjigi.
Z branjem odkriješ nove in nove svetove in izveš veliko novega ter si krepiš besedni zaklad.
Berem, ker mi je branje zanimivo. Prav tako se lahko ob branju knjig sprostim.
Berem, ker me knjiga zanima in ker je poučno. Včasih pa tudi zaradi šole.
Berem, ker se skušam vedno naučiti česa novega in da širim svoj besedni zaklad.
Berem, ker se lahko vsaj za trenutek odpravim v katero koli deželo in se lahko prepustim občutkom.
Berem, ker se z branjem naučim veliko novega in si širim besedni zaklad. Berem pa predvsem zato, ker so mi knjige zanimive.
Berem, ker se ob tem sprostim, se spočijem in se zabavam.

DEVETOŠOLCI

*Prst čopič je in lužica paleta;
leno rišem: hišica, drevo,
nad hišo sonce, klopica pred njo
in roža, ki ob roži se razcveta.*

Janez Menart

Objem, občutje in strahovi.
Gledam in se nočem premakniti,
te izpustiti.
Okolica, ki me obdaja,
je polna raja.
Kot ptica po nebu bi letela,
jaz varnost v srcu sem imela.
Objem, ki ti ga človek podari.
Ne skriva nobene stvari.
A potem spusti roke,
ki držale so te,
ti varnost dajale ...

Neja Zajc, 8. a

Ko pridem domov,
sem kot v raju.
Najlepše je doma,
ko si v svojem kraju.
Če ti kdaj kdo stori sramoto,
greš najrajši domov,
kjer imaš mir in samoto.
»Doma je najlepše,«
so rekli že nekdanj,
dom moraš ceniti,
saj to je tvoj raj.

Nace Lampret, 8. a

Glasba z gora v daljavi,
sončni zahod in topel veter.
Slika spominov v glavi.
Občutek lepote me predrami.

Še vedno se spomnim ...
glasov morja, senc dreves,
lepot vseh čudes.

Lara Podgoršek, 8. a

Dotik.
Kaj je dotik?
Je vsak premik.
Lahko je dotik z roko ali nogo.
S srcem ali z glavo.
Ti seveda pomisliš na zabavo.
Ampak ne.
Dotikaš se vsak dan.
Vedno si z dotikom obdan.

Objem, dotik, nasmeh, prijem ...
Pogled v njegove oči.
Vse mi razjasni.
Njegov dotik je kot roža,
ki nikoli ne oveni.
Vedno znova zacveti.
Njegov glas je kot pesem,
pesem, ki poje vse noči.
Njegov dotik je lep,
včasih slep.

Tia Premužič, 8. b

ODHAJAMO ...

"Daj vsakemu dnevu priložnost, da bo najlepši v tvojem življenju!"

Mark Twain

ODHAJAMO ...

»Težko je začeti, še težje je končati.« To je star pregovor, ki nas spremlja ob vseh začetkih in koncih, ob vseh prelomnicah našega življenja in je vodilo do končnega uspeha.«

Najprej se vam moram predstaviti. Sem Tina in trenutno obiskujem zadnji, 9. razred osnovne šole. V tem letu bom morala sprejeti veliko odločitev, ki pa bodo skoraj vedno vplivale in spreminjale mojo ustaljeno življenjsko pot. Začela bom novo pot, končala pa staro. Letos se bom poslovila in za vedno končala osnovno šolo. Vstopila pa bom v nov »svet« - srednjo šolo. Čeprav je komaj mesec marec, me že zdaj stiska pri srcu. Razmišljam, kako bi se lahko poslovila v velikem slogu ter kako bom lahko to »šolsko rutino« pustila za seboj.

Če preidem nazaj, na moj prvi šolski dan. Bilo me je strah in nisem vedela, ali bom zmogla. Odit sem morala iz vrtca in vstopiti v osnovno šolo kot najmlajša. Že pri samo šestih letih sem zamenjala okolje in takrat sem vedela, da je težko začeti, še težje pa končati. Skozi vseh devet razredov sem se veliko naučila, sklenila prijateljstva ter se navezala na šolo. Že lani, ko so se poslavljali lanski »deveti«, so nam vsi govorili, da naslednje leto to čaka prav nas – žalost, da si nekaj znanega zapustil. Takrat sem se temu samo smejala in vedno znova ponavljala, da šole nikoli ne moreš pogrešati, kaj šele, da bi za njo žaloval. Zdaj se komaj, z mnenji vseh preteklih učencev, strinjam. Ne poslavljajš se od šole kot od zgradbe, ampak predvsem od vseh prijateljskih vezi, šolskega vzdušja, svojega razreda in tudi od učiteljev, ki so te v vseh teh letih skoraj prisilili, da si dal svoj »maksimum«. Osnovno šolo so zaznamovale številne težave. Težko se je bilo z njimi soočiti, toda ko ti je uspelo, si bil »močnejši«. Moja pot ni bila idealna. Velikokrat sem se narobe odločila in to obžalovala. Toda na tej poti sem preživela mladost in si jo iz dneva v dan oblikovala. V prihodnosti si nedvomno želim novih uspehov, novih začetkov, veliko srečnih koncev, nove prijateljske vezi ter seveda nadaljevati svojo pot močnejša, samozavestnejša.

Svoje razmišljanje bom zaključila z mislijo: »Vsak začetek je dober, vsak konec je dober le, če si se iz njega nekaj naučil in 9. a ne boš nikoli pozabil.«

Tina Aubelj, 9. a

ODHAJAMO ...

Življenje vedno preseneti. Iz dneva v dan se spreminjajo stvari in vedno bližje smo trenutku, ko bo vsak odšel na svojo pot. Vsak trenutek v prihodnosti postane preteklost, zato izkoristi dan in ne zanašaj se na drugega. Potrebno je tudi dobro premisliti o prihodnosti in o zastavljenih ciljih.

Vedno se sprašujem, kakšna bo moja prihodnost. Bo polna lepih presenečenj? Ali bo moje življenje ena sama črna pika v vesolju? Nikoli si pravzaprav ne morem predstavljati prihodnosti, ker vem, da se bo spremenil svet in tudi jaz. Moji pogledi na stvari se počasi spreminjajo. Ni mi več všeč, kar mi je bilo v preteklosti. Tako se spreminjajo tudi moje želje, cilji, težave ... V prihodnosti želim postati dobra mama. Svoje znanje in izkušnje bi prenesla na otroke in jih vzgajala tako, kot so mene. Učila bi se iz napak in nanje opozarjala. Rada bi raziskala vsak kotiček sveta, spoznavala nove kulture in države. Eden izmed mojih največjih ciljev je živeti v Ameriki, čeprav vem, da življenje tam ni takšno kot tukaj. Zanima me, če je tam res takšno življenje, kot prikazujejo v filmih. Težave bom skušala reševati sproti. Želim si prijetnega, ljubečega moža, ki me bo imel rad in me podpiral pri mojih odločitvah. Ljubezen je najmočnejša vez na svetu in upam, da jo bom tudi izkusila. Raje pa bi bila sama, kot pa če bi bila z nekom, ki me ne bi videl in sprejel takšne, kot sem. Večkrat pa mi po glavi roji vprašanje: »Kaj bom po poklicu?« Moj sanjski poklic je postati kirurginja. Ta poklic me zelo pritegne iz neznanega razloga. Vem pa, da bi ga zagotovo opravljala z veseljem in z vsem srcem. Do tega poklica me še čaka kar nekaj učenja, neprespanih noči in trdega dela. Doma se z bližnjimi večkrat pogovarjam o poklicu in povem, kar si mislim. Čeprav me podpirajo na vsakem koraku, si mislijo, da delo kirurginje ni za mene. Prepričana sem, da se motijo. Ni vsak za vse in ljudje smo si različni. Moje razmišljanje se je spremenilo in ne želim postati več učiteljica, novinarka, policistka tako kot v otroških letih. V življenju bom tudi večkrat izkusila slovo. Posloviti se bom morala od sošolcev in bližnjih, ko bodo odšli na drugi svet. Vem, da bo zame to zelo težko, ker sem čustvena in ranljiva oseba, a upam, da se bom hitro pobrala ter življenje nadaljevala brez hudih bolečin. Rada se bom spominjala otroštva in mladostniških let. V teh dveh pomembnih »delih« življenja sem se marsikaj naučila in izkusila prve občutke, čustva ... Najstniška leta so zelo naporna, saj ti ves čas po glavi rojijo neumnosti, slišiš travo rasti, jezen si brez razloga, ne veš, kaj naj z življenjem ... Po vsem tem pa se moraš še učiti in delati za šolo. Vsak dan izkoristim na polno. Če padem, se poberem. Tako kot pravijo: »Ni največji cilj v življenju, da ne padeš, ampak da se po padcu pobereš.« Življenje vedno preseneča, zato moramo biti pripravljeni na nenačrtovane stvari. Lahko preseneti bolezen, smrt, finančne težave, težave v družini ... Veliko mi je, mi in mi bo pomenila družina, saj družina je tam, kjer se začne življenje in ljubezen nikoli ne konča. Upam, da bom dosegla vse moje želje in cilje, ki sem si jih zadala. Vsak čas bom odkrila nove poti, ki me bodo vodile v neznano. Veliko bom potovala, saj modri ljudje potujejo, da bi odkrili sami sebe. Ali bom zmogla skozi vse življenjske vzpone in padce? Dajmo času čas in se prepustimo usodi, katero bomo nekoč smatrali za preteklost.

Eva Žunkovič, 9. b

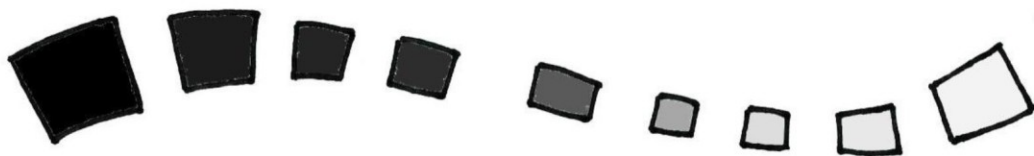
ODHAJAMO ...

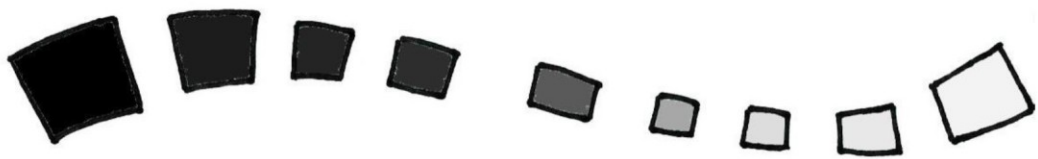
»Po vseh zaprašenih poteh do uspeha,« pripoveduje angleška pevka o svojem življenju. Daj, preberi ta stavek še enkrat in se zamisli.

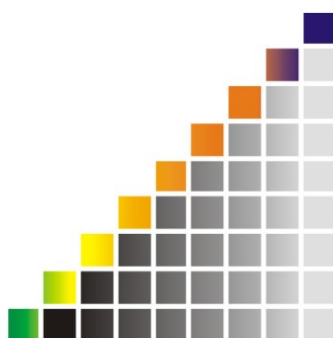
Minilo je že devet let in jaz odhajam novim dogodivščinam naproti. Odhajam, neznano kam. Odhajam, da si bom lahko ustvarila novo poglavje življenja, spoznala nove obraze, ki mi bodo kasneje krasili zbirko vseh lepih spominov ter se naučila novih stvari. Takih, ki jih šola ne uči. Čustvenih stvari. Tlakovala si bom svojo pot, ki bo do takrat še izgledala zaprašena in strašljiva, a ko bom na koncu, jo bom z vrha hriba videla kot prelep razgled na svojo preteklost. Ne morem si pomagati, kot da sanjam. Sanjam o lepši prihodnosti in boljšem življenju. Idealnem. Sanjskem. Edinstvenem. Zaradi tega mi veliko ljudi pogosto govori, da živim v oblakih in naj se raje vrnem na trdna, realna tla. Tla, kjer ljudi vodi pohlep. Tista tla, kjer divjajo vojne in se širi bolečina. Boleča tla. Za zasanjanega človeka kot sem jaz, je to skoraj nemogoče. Rada živim v oblakih, saj menim, da če gledaš na svet skozi roza očala, živiš lepše življenje. Glede na to, da sem še mlada, bi si rada zapomnila vsako minuto mladosti in v njej neizmerno uživala. Nekaj ljudi bi se strinjalo z mano, a se spet najdejo ljudje, ki vidijo črno sliko. V mojem svetu taki ljudje ne obstajajo. Za mene so pesimisti ljudje, ki ne znajo uživati. Zakaj bi v vsakem človeku videli nekaj slabega, ko pa je ljudi tako lepo gledati z njihovimi skritimi lepotami in talenti? Vem, da ne moremo vseh pesimistov obrniti na dobro stran, ampak pomislimo. Kako bi bil svet lep! Idealen. Brez vojn, brez sovraštev, vsi bi se imeli radi in se spoštovali. Žal pa to ni mogoče. Snemimo ta roza očala. Živimo v svetu, kjer je sosed do sosedu nesramen, kjer divjajo morilci, ki vsak dan ubijajo ljudi za denar. Žene jih pohlep. Vsak od nas ima v sebi nekega demona, ki misli samo nase in na svoje dobro. Za drobiž bi prevaral prijatelja ali pa ga ranil. Zakaj? Zakaj smo ljudje tako pohlepni? Ko smo bili majhni, smo se igrali z vsemi ljudmi, bodisi črnimi ali belimi bodisi muslimani ali kristjani bodisi starejšimi ali pa mlajšimi. Vseeno nam je bilo, svet smo videli tako lep, hoteli smo čim prej odrasti. Kaj pa zdaj? Osebnostno se bojim odrasti. Na nek način ne želim videti sveta, kot ga vidijo odrasli.

A neglede na to odhajam. Odhajam v prihodnost z željo po spremembah. Z željo, da bi bil svet lepši, ko odrastem. Pa vi? S kako željo pa vi stopate po poteh življenja?

Kaja Muršec, 9. a

Osnovna šola KIDRIČEVO